Ára: 1 forint

XVII. évfolyam 33. szám. 1961. augusztus 17

Ludas Matyi

AZ ŰRHAJÓS OTTHONÁBAN

— Megjött már a férje?

— Pillanatnyilag Zanzibár felett van, húsz perc múlva itthon lesz.

Pusztai Pál rajza

A belvárosban

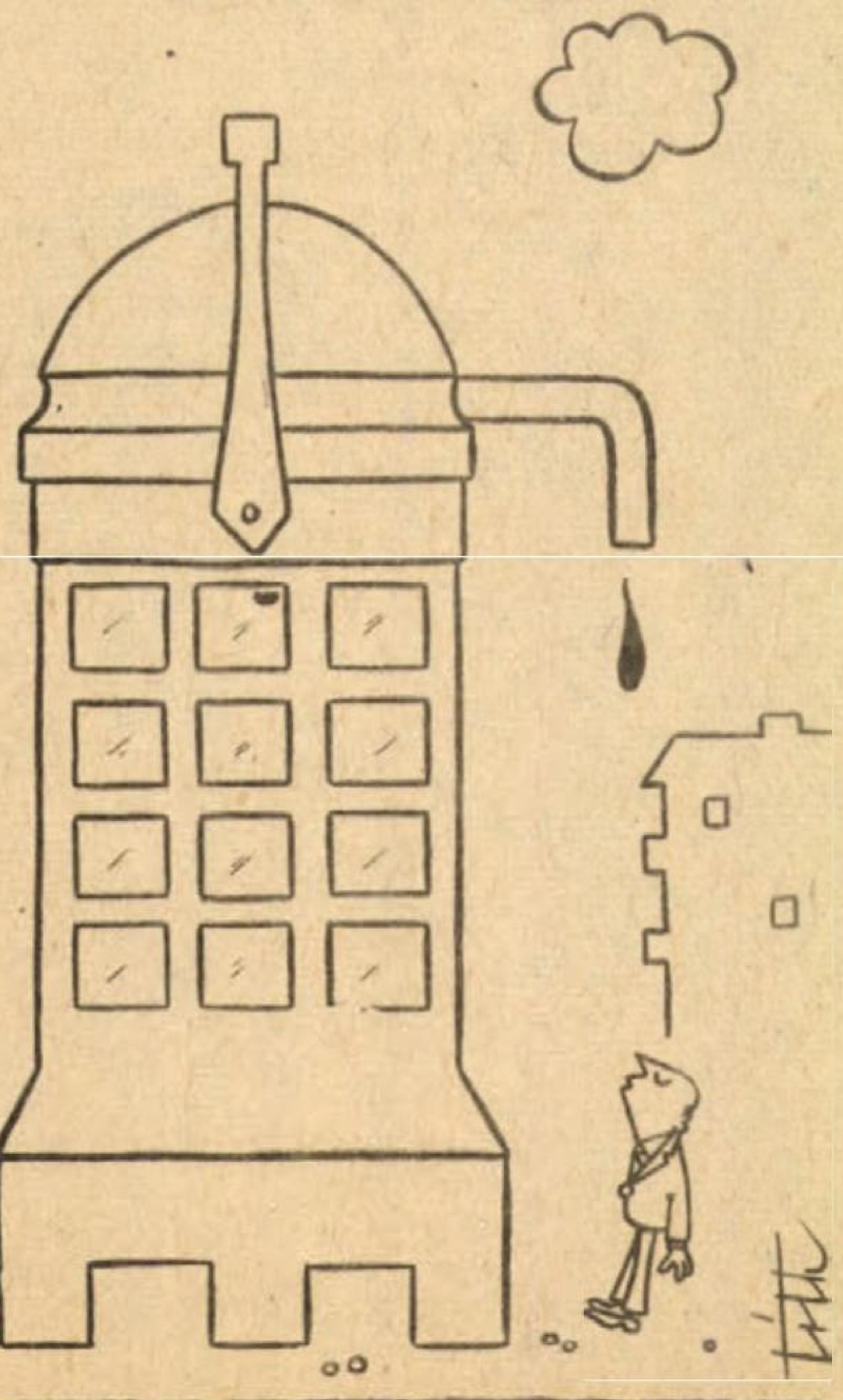

– Sajnos, fiacskám, nem értek olaszul! . . .

Amíg a fürdőszobát megjavítják . . .

Mai irodaház

Rejtély az üdülőben

A balatonalsófelsői Holdsugár üdülő beutaltja, Hudák Jakab, üdülésének ötödik napján névtelen fenyegető levelet kapott. A levelet távollétében csempészték a szobájába, mialatt ő a parton feküdt, kiszolgáltatva magát a napsugarak kénye-kedvére. A fenyegető levél tömör megfogalmazásban így hangzott:

„Ha kedves az élete, déli 12 és 3 óra között nem mozdul ki az üdülő épületéből!"

Hudák meghökkenve feküdt hanyatt ágyán és tépelődni kezdett. Egy dolog látszott valószínűnek: az elmúlt két napon erős érdeklődést tanúsított egy fiatalasszony iránt, aki férje nélkül tartózkodik az üdülőben.

A férj minden bizonnyal tudomást szerzett a dologról, vad féltékenység kerítette hatalmába. Erre figyelmezteti őt az ismeretlen levélíró. Valójában tehát a levél nem fenyegető levél, inkább figyelmeztető. Elhatározta, nyíltan felfedi a dolgot Lujzácska előtt, elvégre kettejükre tartozik.

Lujzácska azonban nem jött le ebéd után a szobájából, noha megbeszélték, hogy mindjárt mennek vissza a partra, a pirító napsugarak édes hevébe. Lujzácska csak késő délután került elő, viselkedése zavart és tétova volt, mint aki egy titoktól szeretne megszabadulni. Hudák érezte, hogy rövidesen közelebb kerül a névtelen levél titkához.

És valóban: amint első mondatába belekezdett, Lujzika megrezzent, táskájához nyúlt és egy kis levelet vett ki abból. A levél szóról szóra megegyezett azzal a levéllel, melyet Hudák kapott, írása is azonos volt.

— Érthetetlen — suttogta később a fiatalasszony. — Hiszen semmi sem volt közöttünk. A napon feküdtünk, ennyi az egész. Ki voltam pirulva, de csak a naptól! Persze, a féltékenységben Dávidra ismerek, rettenetes természete van. El tudom képzelni, hogy titokban lejött, hogy utánam kémleljen.

Az azonban megfejthetetlen maradt, ki lehet a jótékony figyelmeztető, s miért a déli órák jelentik a veszélyt.

Hudák ekkor elhatározta, hogy a titokba beavatja szobatársát, Barnát, aki idősebb ember lévén sokat tapasztalt és miután több detektívregénnyel jelent meg az üdülőben, bizonyára a b̓űnüldözéshez is ért valamit.

Sűrű cigarettafüstbe burkolózva hallgatta meg Barna Hudák beszámolóját, és elégedetten bólogatott.

— Átlátszó eset — állapította meg fölényesen. — Ne is keressék a jószágos levélírót, mivelhogy nem más az, mint maga a férj. A déli órák terminusával pedig éppen hogy el akarja terelni a figyelmet a nap többi órájára, amelyben a bűnténye készül. De kezembe veszem az ügyet, úgyis reggeltől hajnalig horgászom, majd azalatt kissé szemmel tartom a környék bokrait és a többi rejtekhelynek alkalmas helyet.

Huszonnégy órával később Barna is névtelen levelet talált az éjjeli szekrényén. Az összehasonlítás világosan mutatta, ugyanaz a kéz írta, amely Hudák és Lujzácska levelét. A levélben ez állt:

„Ne horgásszon hajnaltól estig és estétől hajnalig, mert megjárja!"

— Az ön férje valószínűleg megsejtette, hogy velem került szembe — mondta Barna Lujzácskának —, s most engem is el akar tenni láb alól. Az eset nem ismeretlen, a féltékenység már gyakran borította el emberek elméjét.

A fiatalasszony összetörve vonult vissza szobájába, önvád marcangolta. Végeredményben szereti Dávidot, s lám, a szegény férfit menynyire felzaklatta. Lakótársnője, Manyák néni éppen a szemüvegét keresgélte.

— Olvasd csak el, kedveském. Valami írást találtam az éjjeli szekrényemen, nem látom szemüveg nélkül.

Lujzácska lába remegett, amikor kezébe vette a kézírásos sorokat és felolvasta Manyák néninek.

„Holnap csípős halászlé lesz vacsorára. Nem ajánlom!"

Rogyadozó lábakkal sietett vissza a társalgóba. Hudák komor arccal tárgyalt még Barnával.

— Világos — mondta Barna —, az asztalnál négyen ülünk Manyák nénivel. A mi asztalunkra feltálalt hallé mérgezett lesz. Az öregasszonyt meg akarja kímélni az ön őrült férje.

Hudák idegcsillapítóért ment az üdülőorvoshoz. A recepttel már a patika felé tartott, midőn szórakozottan az orvos kezeírására pillantott, és a lélegzete is elakadt.

A receptet ugyanaz a kéz írta, amely a fenyegető leveleket!

Az orvos a keresztkérdések során összeroppant. Bevallotta, ez volt az egyetlen kétségbeesett lépés annak érdekében, hogy a beutaltak, akiknek egészségéért felelős, komolyan vegyék tanácsait. Így próbálta elérni, hogy Hudák és Lujzácska a déli órákban ne kapjanak napszúrást és Manyák néninek ne újuljon ki a gyomorfekélye . . .

Somogyi Pál

Iván és Joe

Pusztai Pál rajza

– Miért van nálatok ez a rettentő izgalom, Joe?
– Mert már tizenhat évvel a háború után békét akartok kötni . . .

NÉMET INVÁZIÓ ANGLIÁBAN

Heves vita előzte meg az angol alsóházban annak a törvénynek a megszavazását, amely jóváhagyja, hogy a nyugatnémet hadsereg páncélos egységei Wales-ben gyakorlatozzanak. A Karl Wilhelm von Kleist alezredes parancsnoksága alá tartozó 84-ik páncélos zászlóalj angliai bevonulása ellen éles kifakadások hangzottak el a csendes szavakhoz szokott brit parlamentben. Emanuel Shinwell, az ellenzék hadügyi szakértője élesen támadta a kormányt. Elfelejtette, hogy annak idején pont az ő hadügyminisztersége alatt (1950–1951) járult hozzá az angol parlament az új nyugatnémet neonáci-hadsereg létesítéséhez.

Méltóságteljes konzervatív képviselők megnyugtatták az öreg ex-hadügyminisztert (76 éves), hogy a vendégek nem mint németek érkeznek, hanem mint derék NATO-szövetségesek, akiket udvariasan illik fogadni. Az elnök szavazásra tette fel a kérdést és a Ház gyorsan hozzájárult a miniatür német invázióhoz. És hogy pontot tegyenek a kellemetlen epizódra, máris enunciálta a szpiker:

– Áttérünk az úgynevezett öngyilkossági törvény tárgyalására.

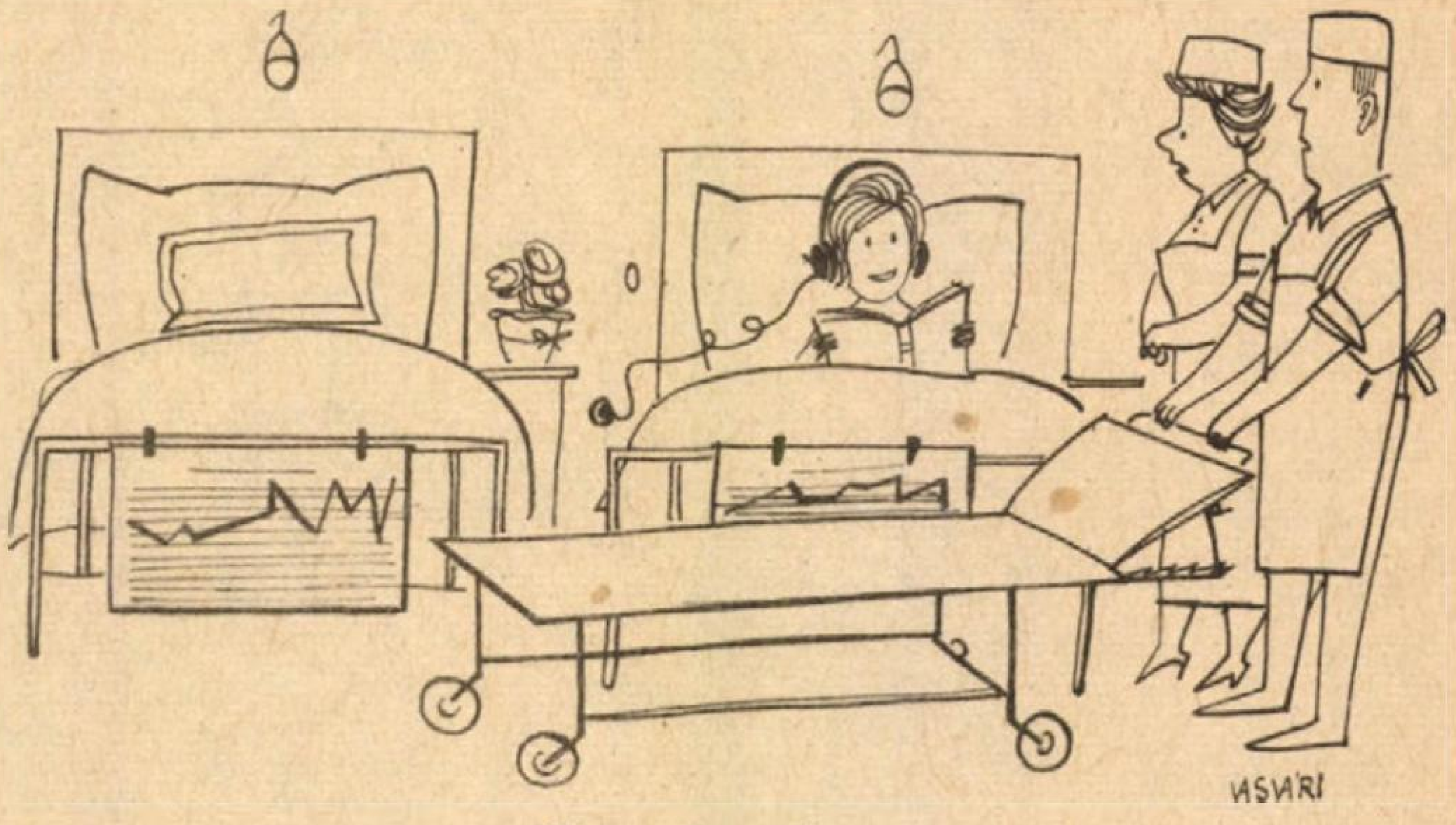
Közberikkantott Sidney Silverman szocialista képviselő:

– Hát eddig nem erről vitatkoztunk?

S. A.

Műtét előtt

Vasvári Anna rajza

– Hol a beteg?
– Lement a fodrászhoz . . .

Nyári házasság

Balázs Piri Balázs rajza

– De hol fogunk lakni ősszel? . . .

Modern gémeskút

Igazságtalanság

– Képzeld, vidékre akarnak helyezni!

LEVÉL
egy idegenforgalmi újítástól

Kedves Uram!

Erősen kifogásolja és nem tartja illendőnek, hogy a balatoni idegenforgalmi kirendeltségek pénzért árulják a Balaton szépségeit hirdető, nyolcrét hajtott színes prospektusokat (leporellókat) és bőrönd-címkéket.

Ön több ízben is szemtanúja volt, amint a kirendeltség korszerűen berendezett helyiségében a külföldi vendég kiválasztotta, majd a tárcájába helyezte a szebbnél szebb propaganda anyagot és még távozóban is hálásan szorongatta az őt előzékenyen kiszolgáló tisztviselő kezét. A meghitt búcsúzkodás közben idegenforgalmunk képviselője, szemérmes zavarral, angolul, franciául vagy németül — kit miként illet — tudomására adta a kedves vendégnek, hogy fizetnie kell a nyomtatványokért. A kedves külföldi vendég egy röpke pillanatig meghökkent, majd kényszeredetten mosolygott, s aztán a zsebébe nyúlt és fizetett.

Ön ezt a szituációt elítélte, és azóta is szerfelett kínosnak tartja. Különösen kifogásolja azt is, hogy a propagandaanyagon nincsen feltüntetve az ár. Ez úton pótolom az árjegyzéket:

Siófok (leporello)	**2,— Ft**
Balatonfüred (címke)	**1,— Ft**
Keszthely (címke)	**1,— Ft**
Fonyód (címke)	**0,80 Ft**
Siófok (címke)	**0,60 Ft** stb.

Véleményem szerint csekély összegről van szó, és az árfeltüntetés hiánya egyetlen jóhiszemű külföldinek sem ad gyanúra okot, legfeljebb az idegenforgalom derék tisztviselőinek okoz némi kényelmetlenséget.

Nem tudok teljesen az Ön aggodalmaival egyetérteni, hiszen ezek a nyomtatványok a mi idegenforgalmi céljainkat szolgálják és értéküket magasabbra emeljük azzal, ha az árát beinkasszáljuk vendégeinktől.

Úgy látszik, Önt nem hatja át kellőképp a népi demokratikus öntudat, pedig büszke lehetne arra, hogy nálunk még a prospektusért is fizet a külföldi vendég, amit külországokban ingyen és bérmentve házhoz szállítanak. Nem képes Ön megérteni a bevétel növelésének ilyenfajta módszerét, és ezzel tagadja azt az egyszerű közgazdasági tételt, hogy sok kicsi sokra megy. Nem gondol arra, hogy ez a címke-dolog olyan sok pénzt hozhat a konyhára, amelyből 2961-re a modern szállodák egész sorát tudjuk felépíteni a Balaton partján. E szállodákat ismét prospektusokkal fogjuk népszerűsíteni, a prospektusokért ismét pénzt fogunk kapni, abból ismét szállodákat fogunk építeni s így tovább mindaddig, amíg csak akad pali, aki pénzt ad a reklámcédulákért.

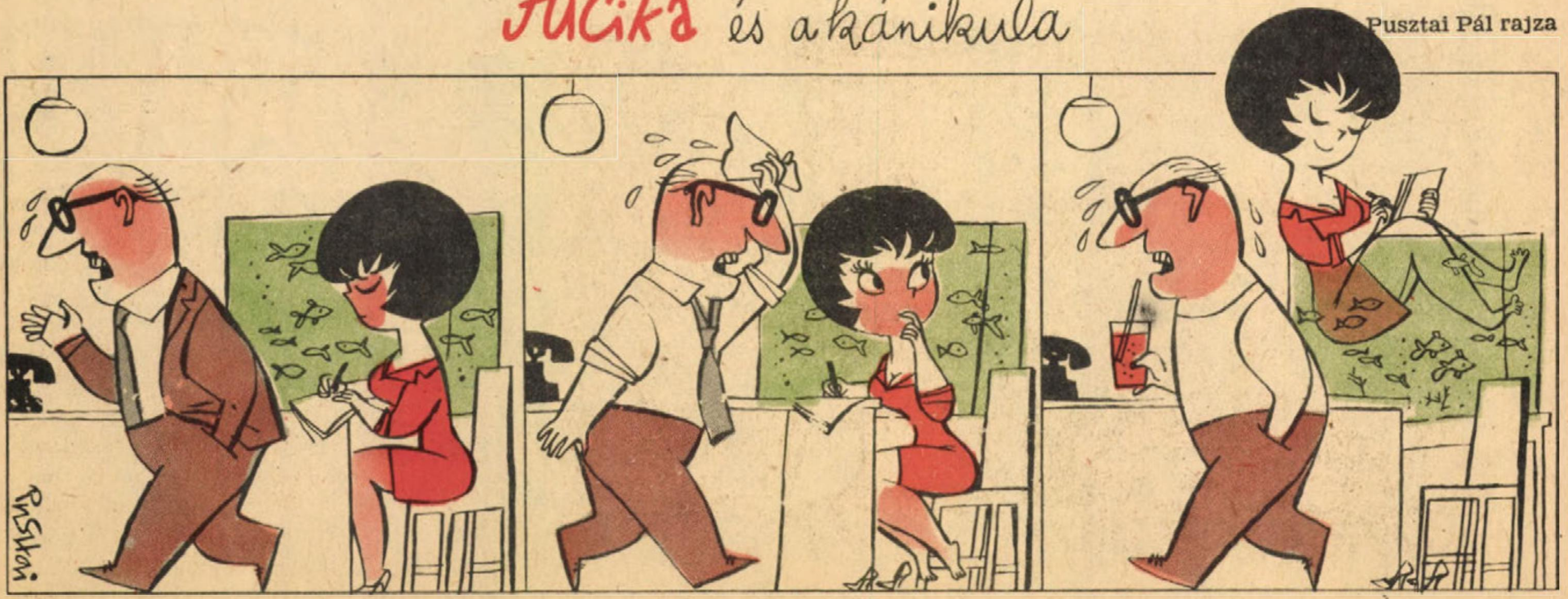
A példán felbuzdulva máris javasolom, hogy az exportcikkeinkről készített prospektusokat a jövőben csak fizetség ellenében szolgáltassuk ki a külföldieknek. Kizárólag annak adjunk el tehát vasúti szerelvényeket, Herz-szalámit, tokaji aszút, herendi porcelánt, vagy bármi mást, aki hajlandó külön megfizetni azt a prospektust, amely exportcikkeink jó tulajdonságait adja hírül a világnak.

Kötelezem magam, hogy javaslatom kedvező fogadtatása esetén a nekem járó újítási díjat megosztom a Somogy, Veszprém és Zala megyei idegenforgalmi hivatalokkal.

Földes György

Jucika és a kánikula

Pusztai Pál rajza

Pesti tudósítónktól

Az egyik hanglemez-kereskedésbe bosszús arcú vevő állít be, és egy hanglemezt tesz le az asztalra. A hanglemez nem más, mint Schubert h-moll, befejezetlen szimfóniája.

— Kérem, ez a lemez hibás — mondja a vevő —, nincs befejezve.

Ejnye, Schubert kartárs . .

*

Végre pontosan ismerjük a Föld és a Nap közötti távolságot. Nem 150 millió kilométer, hanem — amint azt radarral és mesterséges bolygóval megállapították — csak 149 570 000 kilométer.

Csak azt nem értem, hogy rongyos 430 000 kilométernek minek olyan nagy feneket keríteni.

*

És ha már a méreteknél tartunk, említsük meg, hogy az Akadémia műszaki fizikai kutató intézetében egy olyan ionmikroszkópot használnak, amely a milliméter tízmilliomod részének pontosságával mér.

Nem lenne helyes ezt a műszert az üzletekben is bevezetni?

Jelenleg a szépirodalomban a kisregény lett a legkorszerűbb műfaj. Az ok világos: a mai ember rohanó, kevés az ideje, nem hajlandó vastag kötetekbe belefogni. Az író ne legyen terjengős, hanem fejezze ki magát röviden.

Van persze más szempont is. A napokban az egyik könyvkereskedésben egy fiatal lány állt a pult előtt, és így szólt az elárusítóhoz:

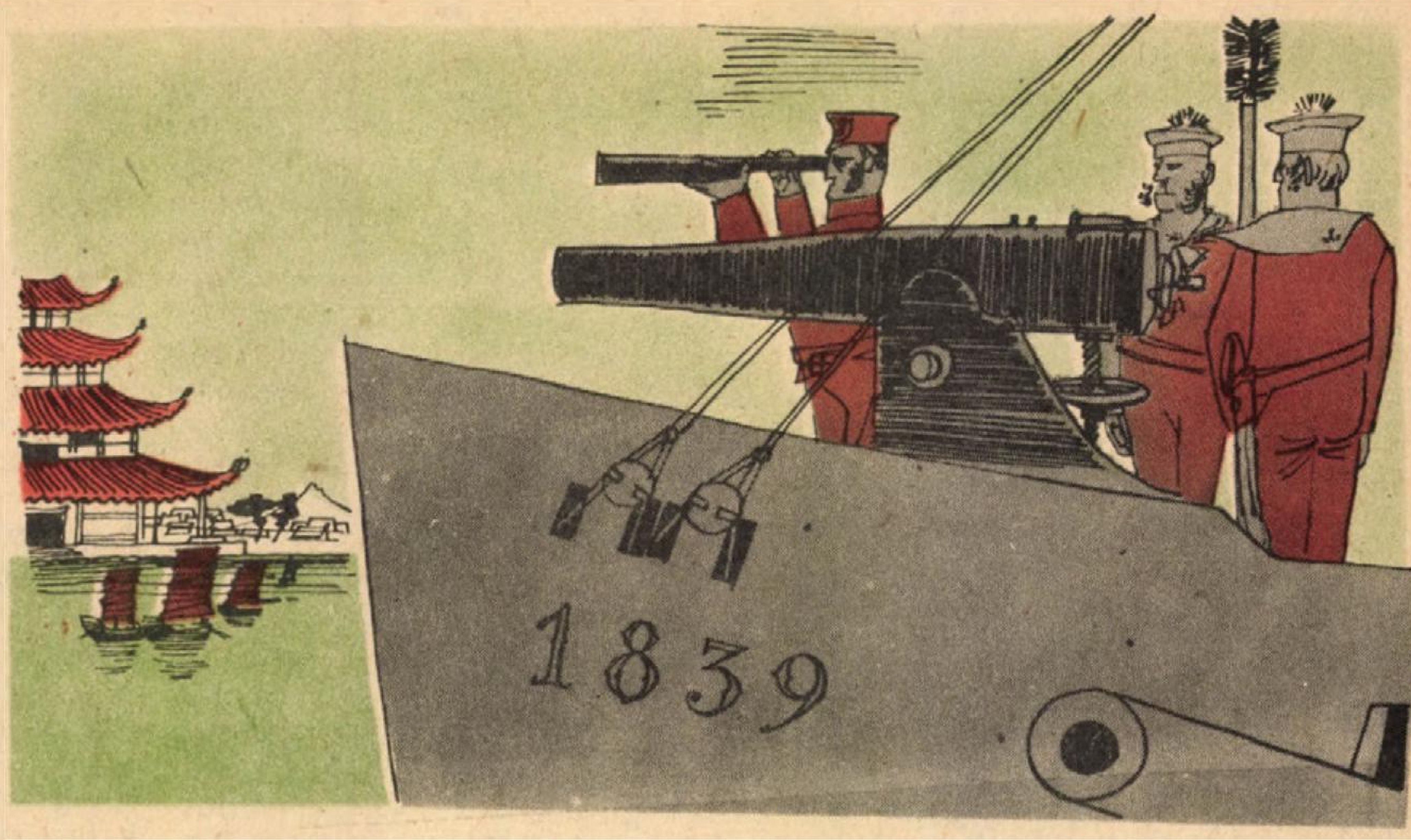
— Kérek szépen egy szép vastag könyvet, ajándéknak lesz.

Voltaire „Candide"-ja szóba se jöhet, annál inkább . . . oppardon!

f. l.

A gyarmatosítás történetéből

Szűr-Szabó József rajza

Piackutatás

Nyári szeszély

Feleségem a reggelinél megjegyezte, hogy a tengerről álmodott.

— Szép álmaid vannak — húztam udvarias mosolyra a számat, aztán belemerültem az egyelés napi problémáit tárgyaló vezércikk olvasásába. Pillanatok múlva nejem ismét megszólalt.

— Hogy ízlik a kávé?

Ez már gyanús volt. Sima kannatejjel elegyített egyszerű malátakávét kortyolgattam, amire nem lehet azt kérdezni: hogy ízlik. Azonkívül túl udvarias is. Mármint a feleségem. Itt valami nincs rendben . . . Bemártogatott kiflivégemet a számba helyeztem, és én is udvariasan akartam válaszolni, de nem hagyott időt rá.

— Egyébként Hámorosiné mesélte, hogy a Keleti-tengerhez mennek nyaralni . . .

Egy óra múlva, amikor kipihentem a hirtelen torkomon akadt kiflivége okozta balesetet, nejem folytatta. Most már nyíltan, mellébeszélés nélkül.

— Én is szeretnék az idén tenger mellé menni.

— De fiacskám, hogy a Hámorosiné mit mond . . . — próbálkoztam.

— Semmi közünk Hámorosinéhoz, azt csak úgy mondtam — válaszolta női logikával. — Mi menjünk valahová délre.

Természetesen neki lett igaza. Azonnal programomba vettem az IBUSZ-t. A tisztviselők rendkívül udvariasan közölték, hogy minden tengeri lehetőség foglalt, csak egy-két Tátrájuk akad még. Én is udvariasan utasítottam vissza a Tátrát, és abban maradtunk, hogy ezentúl mindennap benézek, hátha valaki lemondja a tengeri utat. Így is volt. Az előadók lassan megismertek. Később még többször ajánlották az utolsó Tátrát, aztán az is elkelt. Már-már feladtam minden reményt, amikor . . .

Amikor egy reggel elém tették a várvavárt kérdőíveket. Egy házaspár mondta le a fekete-tengeri utat. Be sem mentem a hivatalba, mint a táltos, száguldtam haza a 6-oson. Feleségem épp akkor ébredezett. Álmos szemekkel baktatott elő a fürdőszobából, futólag megcsókolt, meg sem kérdezte, miért jöttem vissza.

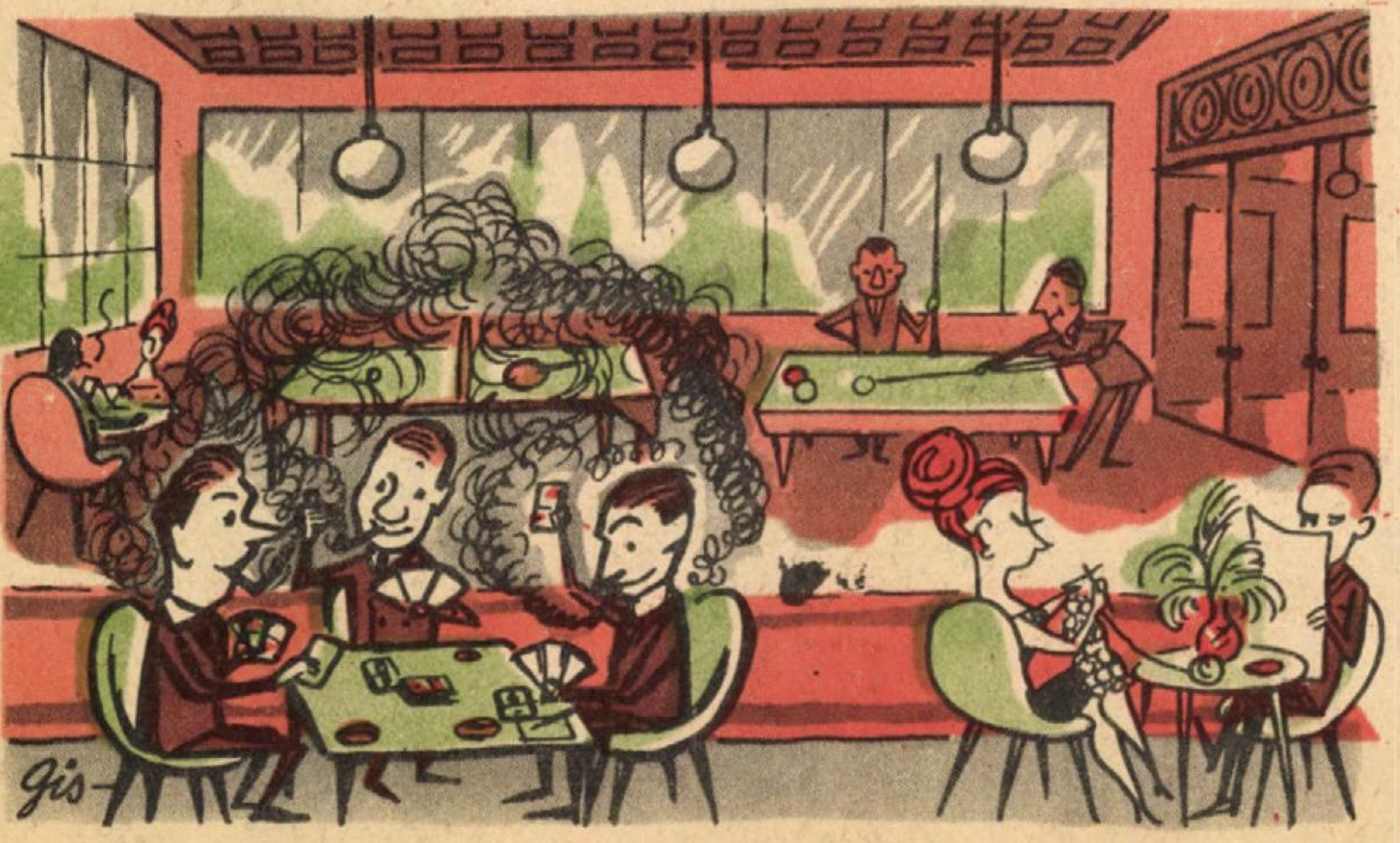
— Van egy jó hírem a számodra! — mosolyogtam rá diadalittasan.

— Nekem is a te számodra — mondta álmosan. — Rájöttem, hogy utálom a tengert. Ma éjjel a Tátráról álmodtam . . .

Gergely Róbert

Utolsó nap egy balatoni üdülőben

Szegő Gizi rajza

– Gyerekek, állítólag van itt egy szép tó . . .

Értekezés a lármáról

Minden nagyvárosban panaszkodnak a lármára. Budapest is nagyváros, Budapest sem kivétel. Megnőtt a lakosság száma, megnőtt a zaj.

— Könnyű neked a csendes Budán — mondtuk irigykedve Elemér barátunknak.

Felhorkant:

— Vedd tudomásul, hogy Buda nagyon szépen fejlődik, és a lárma terén már felveszi a versenyt a népesebb baloldallal. De engem a lárma

nem zavar, sőt megnyugtatja az idegeimet.

Miután nem érdeklődtem a részletek iránt, történelmi visszapillantást nyújtott.

— Köztudomású és a néphit is azt tartja, hogy a rendszeresített, hogy úgy mondjam „beütemezett" lárma nem bántja az embert. A legenda szerint az egyszeri vízimolnár jóízűen aludt, amikor kerepelt a malma, de rögtön felébredt, ha megállt az alkotmány, és csend borult a házra. Jól tudod, kitűnően alszunk robogó vonaton, de nyomban felriadunk, ha állomásra érkezünk, és megszűnik a zakatolás. Összegezem: az ad hoc lárma zavarólag hat, a szisztematikus zaj megnyugtatólag.

Felkértem fejtse ki részletesen a teoriáját, miután felszólítás nélkül is magyarázatba fogott volna.

— Remekül alszom budai lakásomban — folytatta —, mert körülöttem úgyszólván menetrend szerint zajlik le a lárma. Pont éjfélkor oltom el a lámpát. Ekkor szokott a felettem lakó tízhónapos, és különösen nyűgös csecsemő sírni. Karcsikának hívják. Szülei arra az álláspontra helyezkednek, hogy Karcsika hadd sírja ki magát, ez jót tesz a fejlődésének. Megszoktam ezt a bömbölést, ahogy rákezdi, elalszom. Egy órakor ürítik ki a szemben levő kiskocsmát. Még álmomban is tudom, mi történik: üvöltenek, hangosan énekelnek és rendőrért kiáltanak. Három órakor teherautók dübörögnek el az ablakom alatt. Négy órakor pontosan sípol egy mozdony, öt órakor munkahelyére indul a szomszéd műszerész — motorbiciklin. A robajszerű pufogtatás hozzátartozik éjszakai nyugodalmamhoz. Hat órakor vonulnak fel a Kukák, azaz szemetes autók az ostrom tankjaira emlékeztető harsány csinadrattával. Hét órakor torkaszakadtából kiált a jeges, ekkor megszólal az ébresztőórám, és én kialudva, pihenten indulok el dolgozni.

Eddig csak bámultam Elemért, most már irigyeltem is. Mindig felismeri az élet derűs oldalát. Másnap csodálkozással láttam, hogy az arca beesett, és karikás szemének megtört fénye álmatlan éjszakáról árulkodik. Elemért nem kell kérdezni, ő automatikusan kitárja a szívét.

— Egész éjjel nem hunytam le a szememet — sopánkodott.

— Mi történt?

— Képzeld, mint rendesen, éjfélkor eloltottam a lámpát, és vártam Karcsika sírását. Mély csend. Vártam, vártam, ideges lettem, nem tudtam elaludni. Egy óra múlva hiába robbant ki a kocsmai zaj, később hiába sikított a mozdony, hiába robogott a szemetesautó, engem úgy felbolygatott a szokatlan helyzet, hogy nem tudtam elaludni.

— Mi történt Karcsikával? Jó gyerek lett belőle?

— Dehogy! Ma reggel megtudtam. Nyaralni vitték Lellére. Elvitte az álmomat!

Stella Adorján

Tigrisek a Nagykörúton

Az egyik Röltex-boltban föltűnt nekem egy olcsó és csinos pulóver. Nyakrésze fekete volt, mellét élénk fehér-fekete tigrismintázatok díszítették. Felmértem, mennyi tigrismintás pulóver fekszik még a polcon. Megnyugodva láttam: mindössze három. Gyors valószínűségszámítást csináltam. Elképzelhetetlen, hogy valamenynyit az én kerületemben lakó nő vegye meg De ha mégis? Az elárusító nő látva tétovázásomat, megnyugtatott: csak egész kis szériában készítette az üzem!

Megvettem. Másnap hivatalszerte bezsebeltem a dicséretet érdekes, sajátos, nagyon egyéni ruhadarabomért. Késő délután önérzetesen hazafelé tartottam, amikor megpillantottam egy tigristársamat. Épp szembejött velem, ugyanolyan tigris volt, mint én, csak magas, sovány és fekete.

Ő is meghökkent. Lopva bár, de alaposan megnéztük egymást. Mint a dzsungelben két tigris, amikor elhúz egymás mellett. Vigasztaltam magam: a három közül az egyik. Kissé sikerült megnyugtatni magam, de valami könnyű bizonytalanság azért maradt szívem mélyén.

Tegnap, ahogy leszálltam a villamosról, az első látvány egy újabb tigris volt. Öt lépés után megint összeütköztem egy tigrissel, és néhány méterrel odább a harmadikkal, majd a negyedikkel. Most már nem áltathattam többé magam, hogy az öt nő azt a három pulóvert viseli, amelyet a Röltex polcán láttam.

A dolgot még gyanúsabbá tette, hogy ők még se döbbentek. Szempillájuk se rebbent, amikor megláttak. Természetesnek találták, hogy a Nagykörúton tigrisek grasszáljanak.

Valamiről tudnak, amit én nem tudok.

Hamarosan én is értesültem róla.

Beléptem a Nagyáruházba, és megrázó látvány tárult szemem elé.

A két nagy láda, amelyben különben selejtes, leszállított árú kardigánokat, trikókat áru-

sítanak, tele volt tigrispulóverrel! A nők hosszú sorban álltak előtte. Néhány perc alatt a nők százai váltak tigrisekké!

Bizonyos, hogy a Nagykörutat pillanatok alatt ellepik a tigrisek. A dzsungelben — mit a dzsungelben — egy indiai expedíciós filmben nincs annyi tigris, mint amennyi már holnap a pesti utcákon üget, a villamosokon tülekszik, a Közértekben piskótatortáért áll sorba.

Visszavonultam barlangomba, és töprengtem: most mit tegyek? Vegyüljek el, és legyek egy a sok tigris között?

Határoztam.

A tigrispulóvert becsomagoltam, és szekrényem mélyére süllyesztettem. A többi mohó tigris még az idén elkoptatja és levedli bőrét, a tigrisláz, mint heveny fertőzés végigdúl az országon, és néhány hónap múlva kiszenved. Jövőre már csak a nagymamák emlékeznek rá. És akkor jön el az én időm.

Kivárom, míg én leszek az egyetlen tigris Budapesten.

Kertész Magda

Lakásrenoválás

Toncz Tibor rajza

– Muszáj velük jóba lenni, így hamarabb készül el ...

Camping

Schwott Lajos rajza

– A ti sátratok is alacsony egy kicsit?

A nyugati külügyminiszterek értekezletéről

Toncz Tibor rajza

A fegyvertánc záró akkordjai . . .

A humor KÖNYVÉBŐL

DARVAS SZILÁRD, a kitűnő humorista, egy vásárlátogatás alkalmával rég nem látott vidéki nagynénjét kapta vendégül. Az idős néni mindentől el volt ragadtatva, amit Pesten tapasztalt, de legjobban a vízvezeték kényelmét irigyelte a pestiektől.

– Látod, ez a nagyszerű itt Pesten. Az ember csak kinyitja a csapot és folyik a víz.

Darvas keserűyésen így szólt:

– Sőt még ennél is nagyszerűbb! Az ember elzárja a csapot és akkor is folyik.

MIKES LAJOS, az Est-lapok irodalmi szerkesztője, élénken felkarolta a fiatal költőtehetségeket, egyre-másra jelentette meg verseiket még az ismeretlen nevűeknek is.

Volt a fiatal poéták sorában egy, aki gyámoltalan, ágrólszakadt, de ráadásul még tehetségtelen is volt. A szerkesztő a legjobb akarata mellett sem talált közölhetőt kéziratai között. Ezért nemegyszer a saját zsebéből támogatta a szerencsétlent.

Már vagy a tizedik ilyen alkalommal, Mikes egyszerűen csak az altiszttel küldött ki neki tíz pengőt. De az altiszt azzal jött vissza:

– Nem akarja elfogadni, azt mondja, ennyivel nem tud mit kezdeni.

Erre Mikes személyesen behívatta:

– Itt a pénze. Vagy elfogadja, vagy rendőrt hívok!

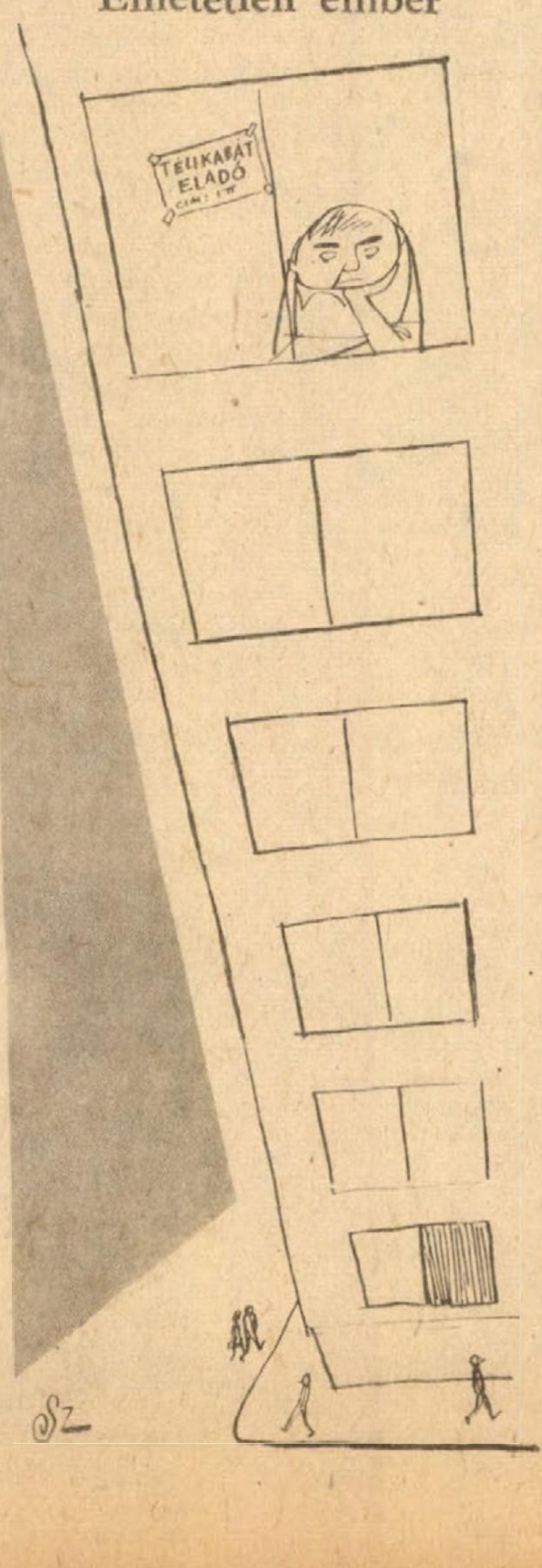
MILTON, angol költő, az Elveszett Paradicsom szerzője, már vak volt, amikor másodszor is megnősült. Méghozzá egy igen szép fiatal lányt kapott feleségül. Egy barátja meg is jegyezte:

– Csodálatos a női lemondás, barátom!

A költő rezignáltan bólogatott:

– Hát még, ha vakságom mellett süket is volnék, tucatjával válogathattam volna a nők között!

Élhetetlen ember

ÚJÍTÁS

Szereplők: Kiss és Nagy

KISS: Szervusz!

NAGY: Szervusz, szervusz!

KISS: Mi van veled? Miért vagy olyan izgatott?

NAGY: Nem vagyok izgatott . . . Boldog vagyok! Most mondta az újítási előadó, hogy . . . Jaj, de boldog vagyok!

KISS: De miért?

NAGY *(lelkesen)*: Ülnek az újításomon!

KISS *(csodálkozva)*: S te ennek örülsz?

NAGY: Már harmadik hete ülnek rajta! . . .

KISS: Nem értelek. Más ember el lenne keseredve . . . Miért nem csapsz az asztalra, hogy ne üljenek az újításodon?

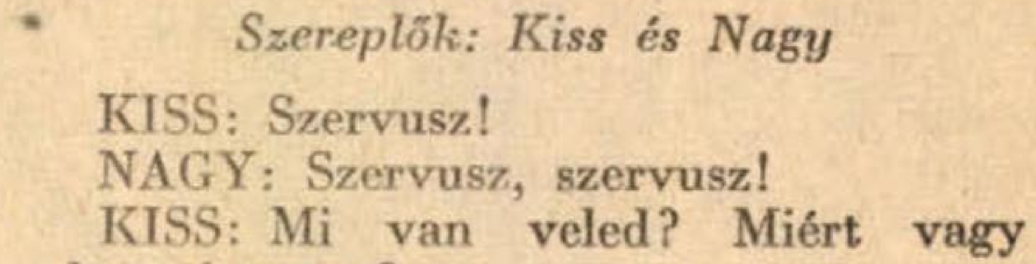
NAGY: Csak üljenek! . . . Az a jó . . .

KISS: Semmit nem értek . . . Tulajdonképpen mi a te újításod?

NAGY: Egy újtípusú széket konstruáltam!

(hernád)

HARAG

Személyedet szívből megutáltam,
Annyi mérget fröcskölt rám a szád,
Ne javulj meg sohase, míg élsz, hogy
Mindig tudjak haragudni rád.

D. F.

Háború és béke

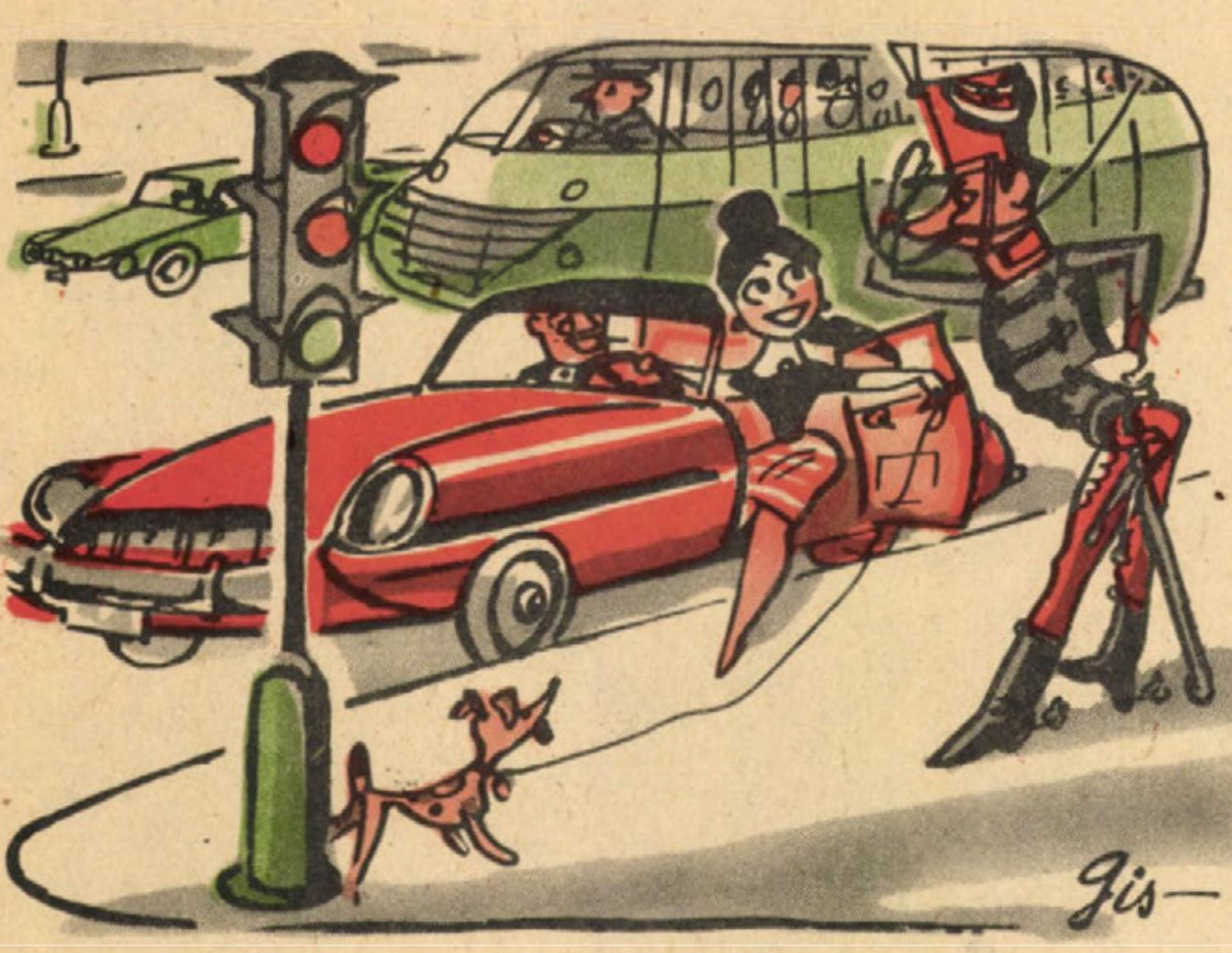
Szűr-Szabó József rajza

Háry János legújabb meséje

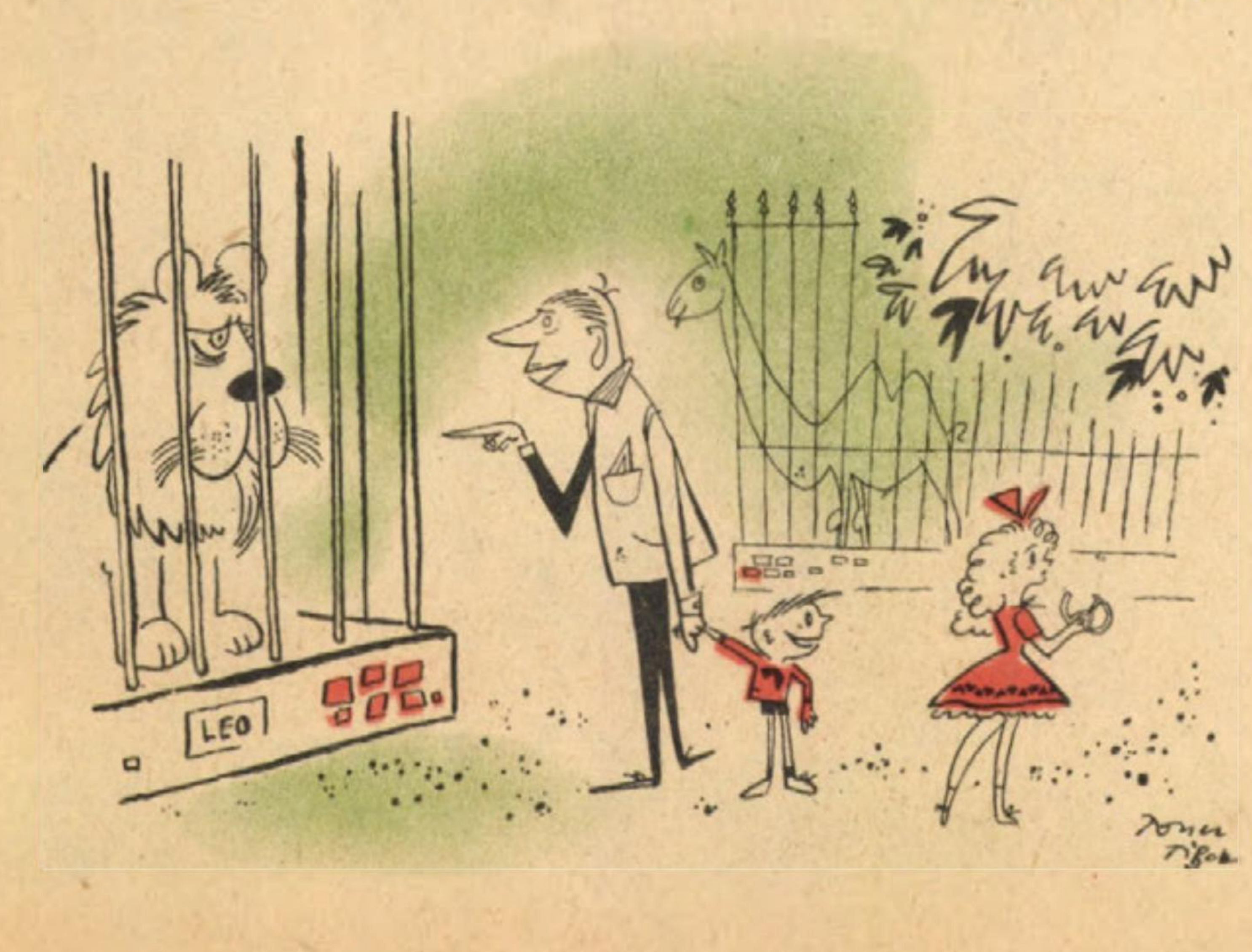
Szegő Gizi rajza

– Engem többször is felszólítottak a minisztériumban, hogy adjak be igénylést személygépkocsira!

Állatkerti séta

Toncz Tibor rajza

Peter Tempest

Mint érdeklődő angol újságíró igyekeztem nyitott szemmel járni Budapesten, s megfigyelni azokat a hasonlatosságokat, és különbségeket, amelyek összefűzik Londont és Budapestet.

Számos embertől megkérdeztem, hogy Budapestnek mennyi lakosa van. Egyik sem tudta. A válaszok 600 000-től 3 millióig változtak. Ez Londonban is így van. Régi angol hagyomány szerint nem is illik tudni, hogy mennyi lakosa van Londonnak.

Angol embert nem lehet elképzelni tea nélkül. Magyar embert nem lehet elképzelni eszpresszó-kávé nélkül.

Londonban az autóbuszok emeletesek, Budapesten földszintesek. De amint látom Budapesten a rengeteg emeletráépítést, előbb-utóbb ez a különbség is eltűnik.

Londonban csak az idegeneket nem szeretik, Budapesten csak egymást nem. Az autóbuszon egy kalauz alaposan rámripakodott, de amikor kiderült, hogy idegen vagyok, kedves mosolyra nyílt a szája, s ettől kezdve barátságunk zavartalan volt.

Londonban szépek a lányok, Budapesten gyönyörűek.

Londonban az amerikai filmek hatása erős, Budapesten a paprika.

Londonban beszélnek az időjárásról, Budapesten élvezik.

Budapesten társadalmi összefogás van a huligánok ellen, Londonban a huligánok fognak össze a társadalom ellen.

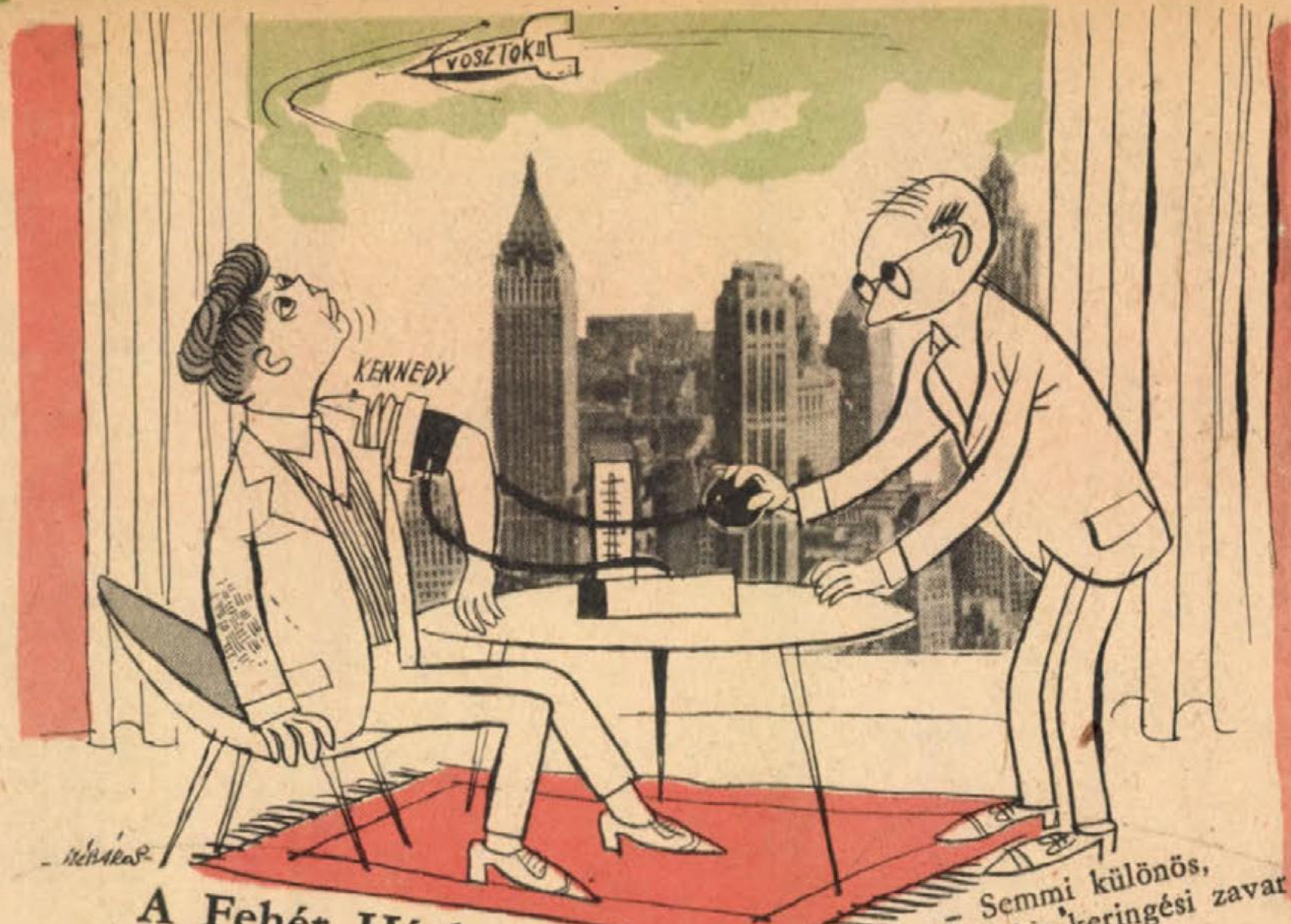
A British Múzeum olyan nagy, hogy sohasem lehet végignézni. A magyar Nemzeti Múzeum szerencsére kisebb és végig lehet nézni.

Londonban és Budapesten egyaránt szidják a labdarúgás gyenge színvonalát.

Londonban a fiatalemberek fütyülnek a csinos lányok után, hogy megtudják nevüket. Budapesten a fiatal nők fütyülnek a férfiak után, hogy megtudják nevüket. Ezek a lányok egyenruhában vannak, és akkor fütyülnek a férfiak után, ha azok szabálytalanul mennek át az úttesten.

Különben úgy találtam, hogy London és Budapest teljesen hasonló, én ugyanis mindkét városban otthon érzem magamat.

A Fehér Házban

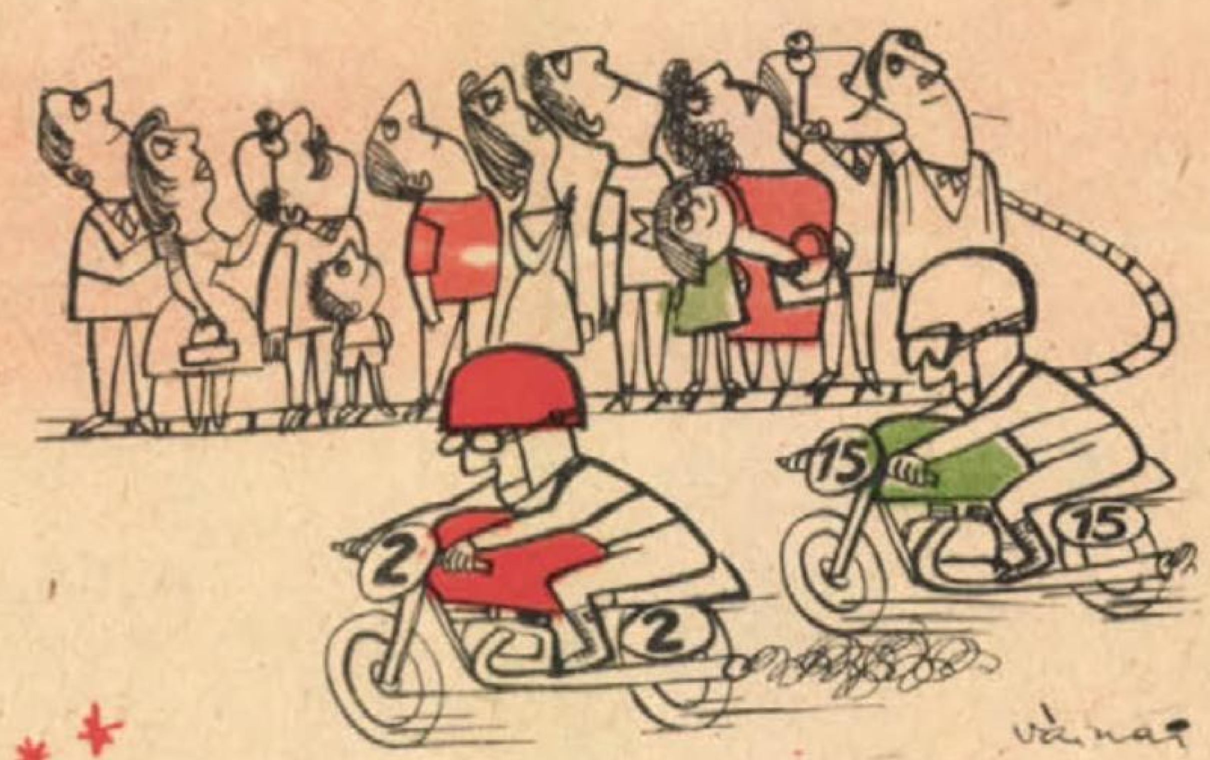
– Semmi különös, egy kis keringési zavar . . .

Este az űrhajón

– Jó éjszakát, gyerekek, remélem ágyban vagytok már . . .

1961, augusztus 6.

Motorversenyen

Mennyei nők

– Kartársnő is a legközelebbi űrhajóra vár?
– Én a legközelebbi űrhajósra várok! . . .

Külföldi kocsi

– Ez is szovjet gyártmány!

Óvintézkedés

Vetélkedő . . .

TÖRTÉNETEK ELEKTROMOS FESZÜLTSÉGGEL

Amerikai hírügynökségek jelentése szerint furcsa eset történt Girardville városkában (Pennsylvania állam). Az esti járókelők csodálkozással tapasztalták, hogy utcáik sötétbe borultak. Az addig pompásan működő ívlámpák mintha összebeszéltek volna, egyszerre hunyták be körtéiket. Többen felháborodva telefonáltak az Elektromos Művekhez, ahonnan a következő választ kapták:

— Ja, kérem, a város már közel 8000 dolláros villanyszámlával van hátralékban, kénytelenek voltunk kikapcsolni az áramot!

Az Elektromos Művek ugyanis a Thomas és társa cég tulajdona — ahogy mifelénk mondják —, maszek.

*

De nemcsak Amerikában akadnak fogyasztók, akik nem fizetik pontosan a villanyszámlát, előfordul az ilyesmi Európában is. Egy bretagnei mezővároska egyetlen mozija rosszul ment, és a tulajdonos sokat küszködött a közterhek fizetésével. Adóval, illetékkel, villanyszámlával mindig hátralékban volt. Az Elektromos Társaság megsokallta a dolgot, és kikapcsolta a villanyt. A nagyobb hatás kedvéért pont előadás alatt. Koromsötétség lett a teremben. „Most kitör a pánik!" — riadozott a tulajdonos, és sietett kitárni az ajtókat, hogy a pár tucatnyi néző távozhasson. Felesleges volt. A nagyrészt ifjú párokból regrutálódó közönség türelmesen a helyén maradt. Csakhamar elterjedt a szenzációs újítás híre — hogy a moziban vaksötét uralkodik —, és a fiatalság megrohanta a pénztárt. A mozi fellendült, a tulajdonos csakhamar annyi pénzt gyűjtött össze, hogy minden tartozását rendezhette. Kifizette a villanyszámlát is, bekapcsolták az áramot.

Azóta a tulajdonos újból szilárd léptekkel halad a tönkremenés felé — a mozi ismét tátong az ürességtől.

S. A.

MEGTANULHAT-E A DELFIN BESZÉLNI?

A „New York Herald Tribune"-ben olvassuk, hogy egy amerikai tudós, dr. John C. Lilly szerint valamennyi állat közül a delfint lehetne a legkönnyebben megtanítani beszélni.

Sokaknak kétségeik vannak, hogy hasznos dolog-e a delfint megtanítani beszélni. Nem lenne helyesebb a tudomány csodálatos vívmányainak segítségével inkább némely embert leszoktatni a beszédről?

NYÁRI JAVASLAT

A változékony időjárás
Jellemzi most a pesti nyarat,
A szabadtéri műsor tehát
Viharos sikert gyakran arat.

A szabadtéri színpadokon
Az eső sok bajt tud okozni,
Vízhatlan nyári színpadokat
Kellene tető alá hozni.

H. F.

Halló, itt Vosztok!

(Rádióműsor az űrből)

Mint ismeretes, Tyitov őrnagynak a Vosztok—2 fedélzetén rádióadója volt. Ennek segítségével egész kis műsort adott földi hallgatóinak. A Ludas Matyi nagyteljesítményű rádióvevője magnetofonszalagra rögzítette Tyitov őrnagy műsorát. Mivel a vételi lehetőségek világszerte korlátoltak voltak, a kitűnő műsorból néhány részletet megismételünk.

ORVOSI TANÁCSADÓ. „Kedves hallgatóim, az emelkedő életszínvonal következtében sok ember súlyfölösleggel kínlódik, és nem tud lefogyni. Azt üzenem kövér embertársaimnak, hogy ne szenvedjenek, ne éhezzenek, ne izzadjanak. Egy rövid szputnyik-kúra nemcsak a fölösleges kilóiktól szabadítja meg önöket, hanem valamennyi kilójuktól. A súlytalansági állapot lényegesen jobb a súlyossági állapotnál."

NAPIRENDEN „a bolygóközi utazás".

MAI SZEMMEL „már egészen jól és közvetlenül lehet látni a Föld gömbalakját".

AMIRŐL BESZÉLNI KELL „az nem más, mint a Holdról való visszatérés néhány kérdése".

SPORT. „Örömmel jelentem, hogy sikerült 10 000 méteren világcsúcsot javítanom. Az új világcsúcs 1 egész háromtized másodperc. Üzenem Bolotnyikovnak, Iharosnak és Pirienek, hogy szorgalmas edzéssel ők is javíthatnak eredményeiken. Sajnálom, hogy nincs itt Brumel barátom, aki itt sokkal magasabbat tudna ugrani, mint odalent. Mindössze a Vosztok méretein kellene egy kicsit tágítani."

ZENE. „Engedjék meg, hogy a szférák zenéjéből közvetítsek. Ez egyetemes szimfonikus zene, amelyre táncolni is lehet."

IDŐJÁRÁSJELENTÉS. „Az egész földkerekségen mindenütt várható időjárás."

ISMERETTERJESZTŐ ELŐADÁS. „Hogyan kell elaludni? Azt tapasztaltam, hogy a magaslati fekvés jó az álmatlanság ellen."

JÓ ESTÉT GYEREKEK! „Ágyban vagytok már? Fölkeltetek már?"

VÁLASZOLUNK HALLGATÓINKNAK. „Arra a kérdésre, hogy elmegyek-e a Holdba, azt válaszolom, hogy a Vosztok Föld-körüli járat. Ami azt a kérdést illeti, hogy mivel töltöm az egész napot, meg kell mondanom, hogy űrhajózással ütöm agyon az időt. Végül azt kérdezte egy hallgatóm, hogy mi a véleményem a Földről. Sajnos, egy kicsit be van horpadva a sarkoknál, de azért egészen jól használható."

MIT OLVASSUNK? „Felkérem íróinkat, hogy próbáljanak olyan könyvet írni, amelyet az ember még a világűrben is szívesen olvas, ahelyett hogy kinézne az ablakon a csillagvilágba."

LÁNYOK, ASSZONYOK! „Egy kicsit egyedül érzem magamat itt fent! Nem volna kedvetek legközelebb feljönni?"

IDŐSZERŰ NEMZETKÖZI KÉRDÉSEK. „Én innen fentről úgy látom, hogy jobb a béke, mint egy esetleges háború, amely azt eredményezhetné, hogy nem lenne hova leszállnom."

Rádióügyeletes:
Feleki László

Ezt olvastuk

Készítsünk olcsón zafírt

A világ legnagyobb zafírkő-leletéről írt a Népszava azzal, hogy a nyers állapotában 396 gramm súlyú drágakő csiszolás után 2000 karátos lesz. Egy karát súlya pontosan 0,2 gramm, a zafír tehát csiszolás után nem kisebb lesz, hanem nagyobb. Úgy látszik, feltalálták a felfújható drágakövet!

Férfiatlanítás

A Népszava szerint a Marika eszpresszóban kisebbfajta *dizőz*-parádé várja a közönséget: Sárosi Katalin, Kovács Erzsi, Németh Lehel, Kovács Ibi és Ács Marietta. Németh Lehel tűsarkú körömcipőben vonzó látvány lehet, reméljük, hogy az estélyi ruhájának dekoltázsa nem túl merész.

Miből lesz a cserebogár?

Az Esti Hírlap, a biológiai tudományok közelebbről meg nem nevezett hazai képviselőinek véleményét idézi. Szerintük *valószínűnek* látszik, hogy az idegen égitestek értelmes lényei – ha vannak –, szintén az állatvilág képviselőiből fejlődhettek. Amióta nem hiszünk a gólyában, sem Ádámban, még kevésbé Évában: ezt nem *valószínűnek*, hanem egészen *bizonyosnak* tartjuk.

Rejtélyes sor

A Ludas Matyi legutóbbi számában Hollós Korvin Lajos két versében is *egyazon* sor szerepel. A sor bármilyen szép, csak az egyik versben hangzik jól, a másikat elrontja. A vers helyesen így szól:

Egy szervilis kritikára

Így magasztalni azt, mi kisszerű!
Így kenni frázist négy újsághasábra! . . .
E cikk már majdnogy erazmuszi mű,
mondhatnám: a dicséret balgasága!

A múlt héten megjelent vers értelmetlen sora nem a szerző, hanem szerkesztőségünk balgasága volt.

Erkölcstelen terv

A Népszabadság balettkritikájában olvastuk. „Ezekben a balettekben azonban csak az a feladat hárul a közönségre, hogy meggyőződjék arról: a fiatalok végül csakugyan egymáséi lesznek-e."

A jobbérzésű közönség szerintünk erre nem volna kíváncsi, pláne színpadon.

dr. Árgus

MINDENFÉLE

Van tökéletesség a földön. A napokban például valamit tökéletesen elfelejtettem.

*

A fiatalok néha nagyon maradiak: nem értik meg az öregeket.

*

A vegetárius önmagától is irtózik, mert hús és nem növény.

*

Mai téma az, amely az emberiség történelmének első százezer évéről szól.

F. L.

Az új frizura

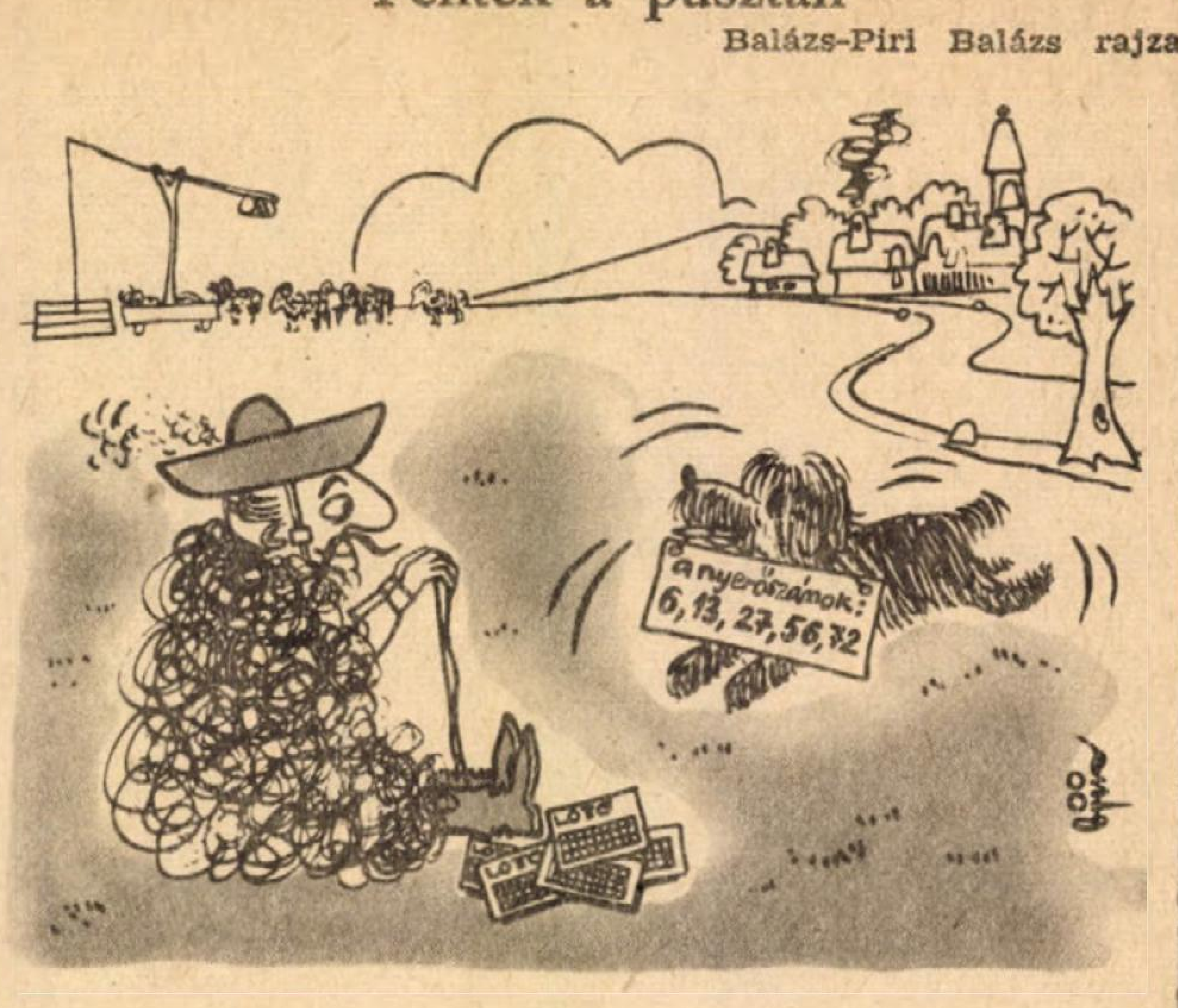
Vasvári Anna rajza

– Most te tupírozod az én hajamat, Lilike, aztán majd én a tiedet!

Péntek a pusztán

Balázs-Piri Balázs rajza

TÖKMAGSIPKA

Az én gyermekkoromban a debreceni katolikus plébánia gazdája Wolafka Nándor makariai választott püspök, nagyváradi prépost kanonok és főesperes volt.

Nagy úr. Tekintélyes ember. Volt becsülete a hívei előtt.

Egy Szent Anna utcai gazdag iparosmesternek meghalt

az édesanyja. A gyászoló elment Wolafkához. Elmondta, hogy rangos temetést szeretne. Kispapokkal, kántorral, kórussal.

— Meg azt is szeretném, hogy a méltóságos úr maga tegye fel a tökmagsipkát a fejire.

A tökmagsipka a szalagos, díszes papi fejfedő: az infula népszerű elnevezése.

— Felteszem, fiam — mondta Wolafka.

— Mennyit kóstál?

— Kétszáz forint.

— Sok lesz, méltóságos uram — vakarta fülét a mester.

Wolafka vállára tette a kezét.

— Mondd meg őszintén, fiam, te végigmennél kétszáz forintért ebben a sipkában a városon? Fényes nappal? Mikor tele van az utca? A gyászháztól a temetőig?

— Nem mennék én ezerért sem — hangzott az őszinte vallomás.

— Pedig te nem vagy se prépost, se kanonok, se esperes, se makáriai választott püspök... Hát akkor miért drágállod?...

Az érv hatott. Wolafka feltette a tögmagsipkát. És a mester fizetett.

Békés István
anekdotáskönyvéből

RÓMAI TÖRTÉNET

A római Giordano Bruno tér két nevezetessége a Michelangelo-tervezte gyönyörű szökőkút és Pietro mester vendéglője. Ez utóbbi különösen számunkra, magyarok számára izgalmas. Pietro ugyanis hazánk nagy barátja, és magyar konyhát visz, valódi magyar étlappal. Ha betér hozzá egy hazánkfia, és magyarul szól hozzá, örömtől ragyogó arccal gurul elő, és hangos „Ungherese" kiáltással üdvözli a belépőt. Kintjárt barátaim ajánlatára természetesen én is betértem Pietróhoz már az első napon. Ahogy megtudta, hogy magyar vagyok, személyesen rohant az étlapért és pillanatok alatt elémtette. Ócska, szakadozott celofánba csomagolt gépelt papírlap volt, zsírpecsétes, mint valami agyonolvasott ponyvaregény – de a magyar szöveg hibátlan, két nyelven íródott, olaszul, és a miénkhez hasonlóan – ahol nálunk a francia szöveg áll – magyarul. Ámde, ahogy elkezdtem olvasni, ültömben is földbegyökerezett a lábam. És egy kicsit meg is hatódtam, mert annak kaptam fényes bizonyítékát, hogy vetődjék bár idegenbe a magyar, a hazafiúi érzés nem hal ki belőle. Az étlapot ugyanis valószínűleg valami

kint tanuló ösztöndíjas diák írta, és néhány étel olasz szövege mellett az étel hiteles fordítása helyett a következő magyar szöveg állt: „Nem ajánlom."

Keleti László

Meglepő fordulat

Várnai György rajza

– Pszt, egy szót se szóljon! Népi ellenőr vagyok!

Így mulat egy szalmaférj

Vasvári Anna rajza

– Utálok mosogatni!

A zseniális válogatók

Szepes Béla rajza

Az első mérkőzés előtt

– Hurrá! Nagyszerű tippünk van! Fiatalítjuk a válogatottat!

Az első mérkőzés után

– Hurrá! Nagyszerű tippünk van! Nem fiatalítjuk a válogatottat!

Mi serkenti az USA-t, hogy együttműködjön a szövetségeseivel?

Lacika odamegy a mamájához és így szól:

– Anya, kérlek, add ide nekem a kalapácsot.

– Minek az neked? – kérdi az anyja.

– Egy szöget akarok beverni a falba.

– Azt nem engedem, mert könnyen ráüthetsz vele az ujjadra.

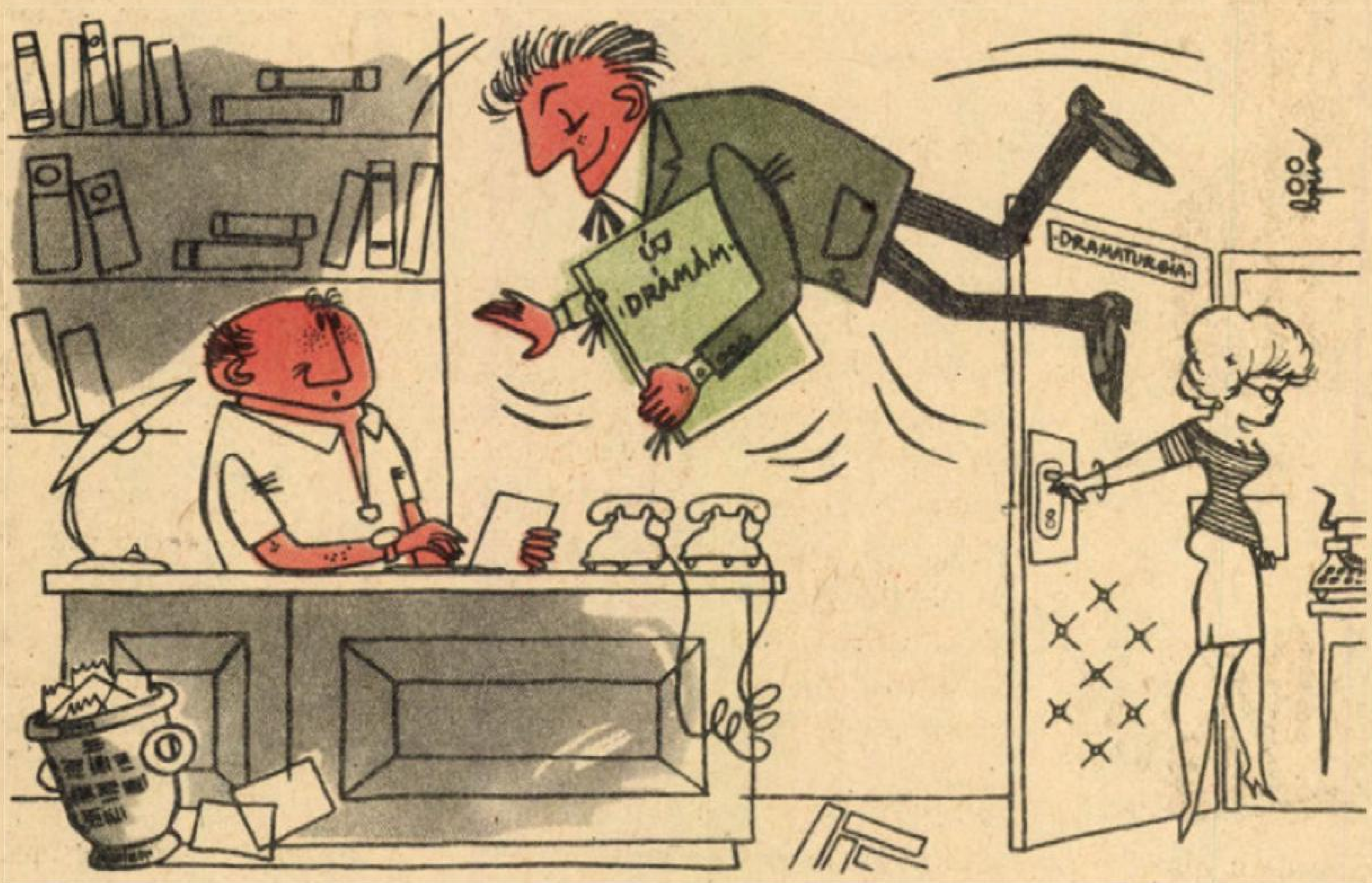
– Az velem nem fordulhat elő.

– Miért?

– Mert a szöget a Gabikának kell majd tartani.

Titkos drámaíró

Balázs-Piri Balázs rajza

Súlytalansági állapot

TIZEZER éves történet

Káin törét Abelbe döfte.
Az lerogyott, s míg folyt a vére,
Hörögve, elhaló szavakkal,
Átkot szórt a gyilkos fejére.

Káin közben a kezét mosta.
Majd rágyújtott. S ártatlan szemmel
megkérdezte: mondják, kartársak,
Rám ez az Ábel mért neheztel?

*

Mindezt én nem célzásként mondtam!
Nehogy bárki magára értse!
Miklós, Gábor, József van ezer,
De ki hallgat ma Káin névre?

Nádass József

Toncz Tibor rajza

– Ez az egyetlen hely Pesten, ahol a kávé mellé víz is van

E heti hirdetésünk

Tatarozzák az iskolákat

Erdei Sándor rajza

– Ne félj, Gizike, nem lesz szeptemberben suli! Ők csinálták az EMKÉ-t is!

Döntetlen

Már gyermekkorában határozatlan volt, és az ötven-ötven százalék politikáját követte. Ha verekedett – és erős kölyök lévén elagyabugyálta valamelyik játszótársát –, utána nekiajándékozta a labdáját.

Amikor apa lett, és megfenyítette gyermekét, nyomban tortát, játékot vett neki. Egyenlített...

Egy kiskereskedelmi vállalat irodájába került, ahol egyszerre adott igazat igazgatójának, és az azzal vitatkozó beosztottnak. Ha felszólalt, bátran megmondta ellenvéleményét felettesének, de a hosszú mondat második felében az egekig magasztalta az illető nagy tudását.

Osztályvezető lett, és ebben a minőségében keményen irányította beosztottjait. Néha megfenyítette őket, de másnap kitüntetésre ajánlotta azokat. Ha valakit nagyon megdicsért, akkor egy szuszra alaposan le is hordta egy régebbi hibájáért.

Egész élete „eldöntetlen" volt. Nősülésre sem határozta el magát, mert menyasszonyát, bár az szerinte a világ legbájosabb, legalkalmazkodóbb, legszebb, legokosabb nője volt, ugyanakkor összeférhetetlennek találta.

Furcsa tulajdonságait alaposan kiismerték felettesei is. Így történt, hogy felmentették osztályvezetői állása alól és jóval alacsonyabb beosztásban, a vállalat egyik fiókjának vezetését bízták rá. A beiktatáson a főosztályvezető, hősünk stílusában, kisebb beszédet tartott.

– Vezető állásra – mondotta – egyformán alkalmas, és alkalmatlan. Alkalmatlan osztályvezetői, de alkalmas boltvezetői állásra. Bízunk benne, hogy új beosztásában jó munkát fog végezni, mert remélhetőleg egyszerre fog fokozni és csökkenteni. Fokozza majd a forgalmat, és csökkenti az önköltséget. Csak a sorrendre vigyázzon, és az önköltséget csökkentse, ne fordítva.

Az új boltvezető az üzletben sem tagadta meg önmagát. Megtörtént, hogy megdicsérte egyik eladóját, ilyenformán: „Remekül, ügyesen foglalkozott a vevővel. Nem is hittem volna, hogy ilyen ügyetlen, álmos, lajhár ilyen sokat fog eladni". Egyébként totózási szenvedélyét sem hagyta abba, és mint mindig, az elmúlt héten is kivétel nélkül ikszre vette az összes mérkőzéseket.

Palásti László

Miért akarok Pesten maradni?

Idén végeztem a bölcsészkaron: magyar—történelem szakos vagyok. Most egy kérdőívet kell kitöltenem. Lássuk csak. Azt kérdik tőlem, hol kívánok tanítani, először, másodszor, harmadszor. Milyen jó, hogy van válogatási lehetőség. Hát akkor beírom. Először: Pesten, másodszor: Budán, harmadszor: bárhol... bárhol Budapesten. Elvégre nem írhatom ugyanazt a választ mind a három kérdésre! Igaz, azt mondják, Budapesten nincs üres tanári állás. De akkor miért kérdezik, hogy hol akarok tanítani? Természetes, hogy Pesten akarok. Miért természetes? Mert a budapesti bölcsészkarra járok, nem a szegedire vagy debrecenire. Vidéken tanítsanak azok, akik ott végeztek. Tudom, nehéz, nehéz lesz Pesten maradni, de engem mindig arra tanítottak, hogy a nehézségeket le kell győzni. Például én meg tudnám oldani a státus kérdést, nagyon egyszerűen. Azok a tanárok, akik eddig Pesten tanítottak, menjenek le vidékre, mi, akik most végeztünk, tanítsunk Pesten. Mindig hangoztatják, hogy a vidék kulturális ellátottságát egy szintre kell hozni a fővároséval, hogy eltűnjenek a különbségek. Világos, hogy erre a nehéz feladatra sokat tapasztalt, nagy gyakorlattal rendelkező, régi pedagógusok szükségesek. Ezek itt tanítanak Pesten tíz-húsz-harminc éve. Többet tudnak, mint mi, kezdők, tehát: menjenek ők vidékre.

Alapos indoklást kérnek: milyen okok késztetnek a választásra, azaz jelen esetben a Pesten maradásra. Hát ilyen komoly, alapos, súlyos indokot kapásból fél tucatot tudok mondani. Először is a lakáshelyzet. Igaz, hogy vidéki vagyok, de négy év alatt úgy megszoktam, megszerettem Pestet, hogy máshol már nem tudom elképzelni az életet. Az is igaz, hogy Kiskunfalván háromszobás családi házunk van, de itt Pesten, két éve sikerült kifognom egy albérletet. Vidéken családi háza mindenkinek lehet, de Pesten albérlete!... Na ugye, világos: lakásviszonyaim Budapesthez kötnek.

Mi van még?

Szorgalmasan, mondhatnám szenvedélyesen hallgatom a magyar rádió tánczenei műsorait. Fellelkesülve táncdalszerzőink ízig-vérig mai mondanivalójú alkotásain, elhatároztam, hogy Pesten maradok. Indokaimat a következő slágeridézetekből veszem: „Igazi csókot csak Pesten lehet kap-

ni", „Boldog csak itt Pesten lehetsz", „Én mindig Pestről álmodom" stb., stb. A slágerfüzetekben özönével találhatunk hasonló mondanivalójú dalocskákat. Írtak már dalt Kiskunfalváról? Ugye hogy nem. Nahát.

Felemlíthetném ugyan, hogy nekem a családi házon kívül feleségem és két kisgyermekem is van Kiskunfalván, már családi szempontból is indokolt lenne, hogy odamenjek tanítani. De én lemondok erről, és inkább vállalom, hogy itt maradok Pesten, távol a családtól, s ezzel is bebizonyítom, hogy nem az önös családi és személyi érdek a fő. Hivatástudat is van a világon!

Háray Ferenc

Nudista camping

Kaján Tibor rajza

Le a bürokráciával

Ujjé, a Szigeten nagyszerű!...

Nincsen öröm üröm nélkül. Azok, akik a margitszigeti Kert-mozit látogatják, a friss levegő mellett sok bosszúságot szenvednek végig.

Kezdődik a pénztárnál. Százával állnak még sorba, amikor

kitűnik, hogy már minden jegy elfogyott.

Miért nem közlik időnként, hogy már csak ennyi és ennyi jegy van, kár sorbaállni?

Azután a bejárat! A nagy bejárati kapun csak egy méternyi rést hagynak nyitva. Az emberek csak csigalassúsággal jutnak a nézőtérre. Nyolc helyett nyolchúszkor kezdődik az előadás. Addig tart a jeggyel való lassú „beszivárgás".

Miért nem alkalmaznak több jegyszedőt és miért nem nyitnak ki több kaput?

Vége a filmnek. A megafon bemondja, hogy az óbudaiakat kishajó várja a margitszigeti partnál. Akik a hajóutat választják, nem szállnak fel a mozi előtt veszteglő autóbuszok egyikére, hanem a partra mennek. A hajónak nyoma sincs. Vissza a mozi elé... Igen ám, de akkorára a buszok is elmentek.

Miért megafonoznak hamis hírt a kisbajókról?

p.

Oivasóink leveleiből

Fülöp György rajza

A hernyó: Ne tessék zavarni minket, nagygyűlést tartunk

Friss hideg vizet tessék!

Az Újpesti Dózsa–Vasas mérkőzésen az újpesti stadionban nem mindennapi látványnak voltunk tanúi. Hasonlót utoljára a néma filmek idején, kis kültelki mozikban láttunk.

„Friss hideg vizet" árultak! Amíg azonban a mozikban poharakban töltve kínálták a vizet, a stadionban 1961 augusztusában egy kopott locsolókannában volt a friss hideg víz, és az árusnál mindössze egyetlen pohár volt. Ebből ittak azok, akiknek kedvük volt a bádogban melegedő „friss vízből" szomjukat oltani.

Hogyan lehetséges az, hogy az antihigiénikus, gusztustalan árusítási mód elkerülte a stadion vezetőségének és a hatóságoknak figyelmét?

(p.)

Rakoncátlan hangszórók

Van nekünk Oroszlányban egy úgynevezett „Bányász Rádió" nevű intézményünk, amely egész napon át, az utcai zaj miatt érthetetlen szövegekkel és élvezhetetlen tánclemezekkel igyekszik kellemetlenkedni nekünk. Sikerrel. Hangszórói minden utcasarkon bömbölnek, nincs menekvés előlük, még az ágyban sem. Az éjjeli műszak után fáradtan hazatérő bányászok ugyanis aludni sem tudnak miattuk.

Panaszra mentünk a Tanácshoz, de az sem hallgattatja el a hangszórókat, mert csak félig diszponál fölöttük. A Tröszt sem intézkedik, mert azt mondja, csak félig-meddig tartozik rá a rádió ügye.

Javasoljuk, hogy a hangszórók egyik felét rendszabályozza meg a Tanács, a másik felét a Tröszt.

Nagy Márton
Oroszlány

SZEMÉTLEGENDA

Még élnek a Pörc utca 9/c alatt néhányan, akik esküsznek, hogy volt idő, volt egy arany kor, mikor Ibolya Bálint ház-

felügyelői hivatásának magaslatán állva, még a negyedik emelet magaslatáról is lehordta a szemetet.

*

Később jött az ókor, mikor is Ibolya mester már csak – ókor hordta le a szemetet.

*

A középkort attól a naptól számítják a Pörc utca 9/c-ben, mikor Ibolya mester kijelentette, hogy ő korlátlan úr a lépcsőházi korlátok között, és csak azt a szemetet hordta le, amelyik a zsebének szimpatikus volt. Viszont kivétel nélkül bárkit készségesen lehordott, csak meg kellett kérdezni, hogy mikor hordja le már a szemetet.

*

Ez volt a történelmi helyzet a Pörc utca 9/c-ben, midőn egy rendkívüli napon beköltözött a Nagy Fejes. Mindenki érezte, hogy új kor készül felvirradni. A teli szemetes rocskák boldog bizsergéssel gondolták ama küszöbönálló történelmi pillanatra, mikor Ibolya mester a Nagy Fejes jelenlétének súlya alatt a Pörc utca 9/c minden sokat próbált lakójától egyenlő mértékkel hordja majd le a szemetet.

*

És csakugyan, Ibolya mester nem habozott. A kimagasló eseményhez méltó súlyos történelmi léptekkel felment a negyedik emeletre és gondolkozás nélkül lehordta – a Nagy Fejes szemetét.

*

A Nagy Fejes tisztessége tudatában felhívatta és a helyszínen kioktatta Ibolya mestert,

hogy nálunk nincs kivételezés, és ez az elv a jelen esetre is vonatkozik, tekintve, hogy a Pörc utca 9/c nem exterritoriális terület.

Ibolya mester lehorgasztott fővel távozott.

*

Azóta a Pörc utca 9/c-ben helyreállt a világ tisztességes rendje. Ibolya mester levéve kalapját az egyenlő emberi jogok előtt, végre nem tesz kivételt.

Nemre, korra és rangra való tekintet nélkül – mindenki előtt otthagyja a szemetet...

Fülöp György

Veszélyes trükk!

Az „Északmagyarország" augusztus 6-i számának gyermek-rovatában „Zsebben égő gyufa" cím alatt kioktatja a lurkókat, miként lehet a gyufát úgy meggyújtani, hogy az már a zsebben égjen.

Ezzel a nem éppen gyerekeknek való játékkal kapcsolatban nekem is volna két trükköm:

1. A gyufa-trükkel pórul járt gyerekek szülei a kiégett zsebű kabátokat küldjék el javításra a gyermek-rovat vezetőjének.

2. Az óvodákban, iskolákban sürgősen alakítsák meg a tűzoltó-szakköröket.

Egy aggódó szülő

Pórul jártam, mert nem olvastam a Közlekedési Közlönyt

A Ludas Matyi 28-ik számában szóvátettem, hogy a nemzetközi gyorsvonatra kiadott félárú jegyet a kalauz nem fogadta el, és még egy előbbi utazás különbözetét is meg akarta fizettetni. A vitát végül is maga a MÁV forgalmi osztálya döntötte el, mondván:

„...a tilalomról annak idején utazóközönségünket a Közlekedési Közlöny útján tájékoztattuk..."

Velem együtt még akadnak ebben az országban néhányan, akik nem olvassák a Közlekedési Közlönyt. De úgy látszik, a MÁV alkalmazottai sem olvassák, mert különben a pénztár sem adott volna ki olyan jegyet, ami a saját szabályzata szerint érvénytelen.

A MÁV döntése ellen jogorvoslás nincs: egyúttal befizetési lapot is küldtek. Fizetek.

S. A.

ÖRÖK PROBLÉMA

Alighogy felszáradt a föld, Noé így szólt legidősebb fiához:

— Idesüss, fiú, túl vagyunk a nehezén. Konszolidálódnak lassan a viszonyok, a nép kultúrára szomjas, és felhőtlen esték várhatók. Össze kéne ütni valami jó kis nyári műsort.

Kám nyomban nekilátott a szervezéshez. A próbákon nagyszerűen mentek a dolgok, a műsor a bemutatón mégis megbukott. Bár a legkiválóbb próféták írták az összekötőszöveget, hiába vonult föl a fináléban a világ összes állata, a nézőtéren mégis álmos unalom terjengett. A komikusok özönvíz előtti vicceit mindenki ismerte már, és az öreg Ábrahámról szóló sanzont is csak gyér taps fogadta. A közönség bosszankodott, az „Ararát és Vidéke" című esti lap pedig kemény bírálatban követelte a szabadtéri színpadok ügyének rendezését.

Mégsem történt semmi.

*

Publius Servilius prokonzul magához kérette cirkuszügyi miniszterét.

— A nép kenyeret és esztrádot követel. A termés rossz volt, annál több gondot kell fordítanunk a szórakoztatásra.

Gratus Dignius szolgálatkészen összeütötte a saruját, és elrohant. Két hadjárat se telt belé, a Fórumon máris öles plakátok hirdették a Tiberis-parti nagy nyári produkciót.

A műsor csapnivaló volt. A karthágói vendégénekes még a hazai kántálóknál is gyengébbnek bizonyult, de a Dáciából hozatott rabszolganők fátyoltánca sem ütötte meg a kívánt mértéket. A rendezőség reménykedett, hogy a vadállatok némi élénkséget visznek majd legalább a második részbe, de csalódtak, mivel az egész attrakciót mindenki látta már télen, a Colosseumban.

Vespasianus császár szörnyű haragra lobbant. A cirkuszügyi minisztert azonnal száműzette, és megparancsolta a szenátusnak, hogy rögvest teremtsenek rendet a könnyű műfaj dzsungelében.

De minden maradt a régiben.

*

A versailles-i kastély parkjában viharos füttykoncert közepette ért véget a „Gallia mosolya" című zenés, táncos szabadtéri revü. Egyetlen valamirevaló szám se hangzott el egész este, és a színesnek beharangozott tarka műsor olyan fakó és egyszínű volt, mint a magából kikelt uralkodó.

— Ma már nem lehet madrigálokkal traktálni a publikumot — harsogta felháborodva XIV. Lajos. — A csepűrágók és tűznyelők kora lejárt, modern, mai vidámság kell. Még én, a Napkirály sem engedhetem meg azt a fényűzést, hogy a drága pénzen épített szabadtéri színpadra mindig ráfizessek!

Az államtanács haladéktalanul összeült, de a nyári előadások színvonala rohamosan süllyedt tovább.

*

A „Puncstorta" eszpresszó vezetője odaintette a fizetőpincért:

— Nézze, Rudi, pang a kerthelyiség. Egy kis zenés buli földobná a forgalmat. Maga ismeri ezeket a művészeket, trombitáljon össze kettőt-hármat. Mutassuk meg, hogyan kell vidám nyári műsort csinálni.

És Rudi megmutatta. Legelőször is fölcsípett egy formás fruskát, aki esti kétszázért hajlandó volt dalra fakadni búgó-csukló hangocskáján. Sikerült továbbá megnyerni ügyének egy öregedő artista-házaspárt, valamint egy dadogó hasbeszélőt. A konferanszié szerepét Rudi volt iskolatársa, bizonyos Hajdina Bálint látta el, aki, mióta két jeles dolgozatot írt magyarból a negyedikben, egyedül erre a pályára érezte magát elhivatottnak.

A „Puncstorta" eszpresszó közönsége azonban nem méltányolta a hakni brigád erőfeszítéseit. Fizetett, és bosszúsan hazament.

Sajtónk pedig szűnni nem akaró szenvedéllyel ostorozta a nyári műsorok szervezőit.

*

A Föld Államainak Legfőbb Kultúrfelelőse gondterhelten üldögélt a Riviéra fölött lebegő magánhelikopterének dolgozókabinjában. — Még mindig a szabadtéri műsorok problémája! — dünnyögte. 2310-et írunk, és ez még nincs elintézve...

Pedig minden egyéb a világon már régen rendben volt.

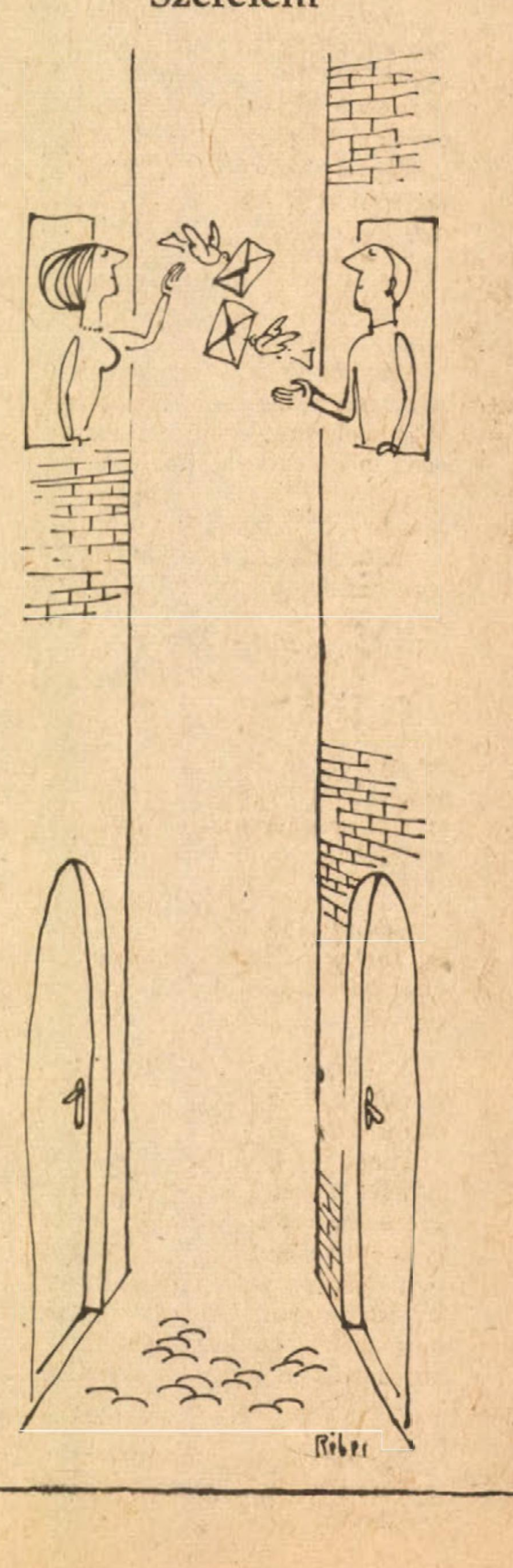
Kaposy Miklós

Interurbán Pestről

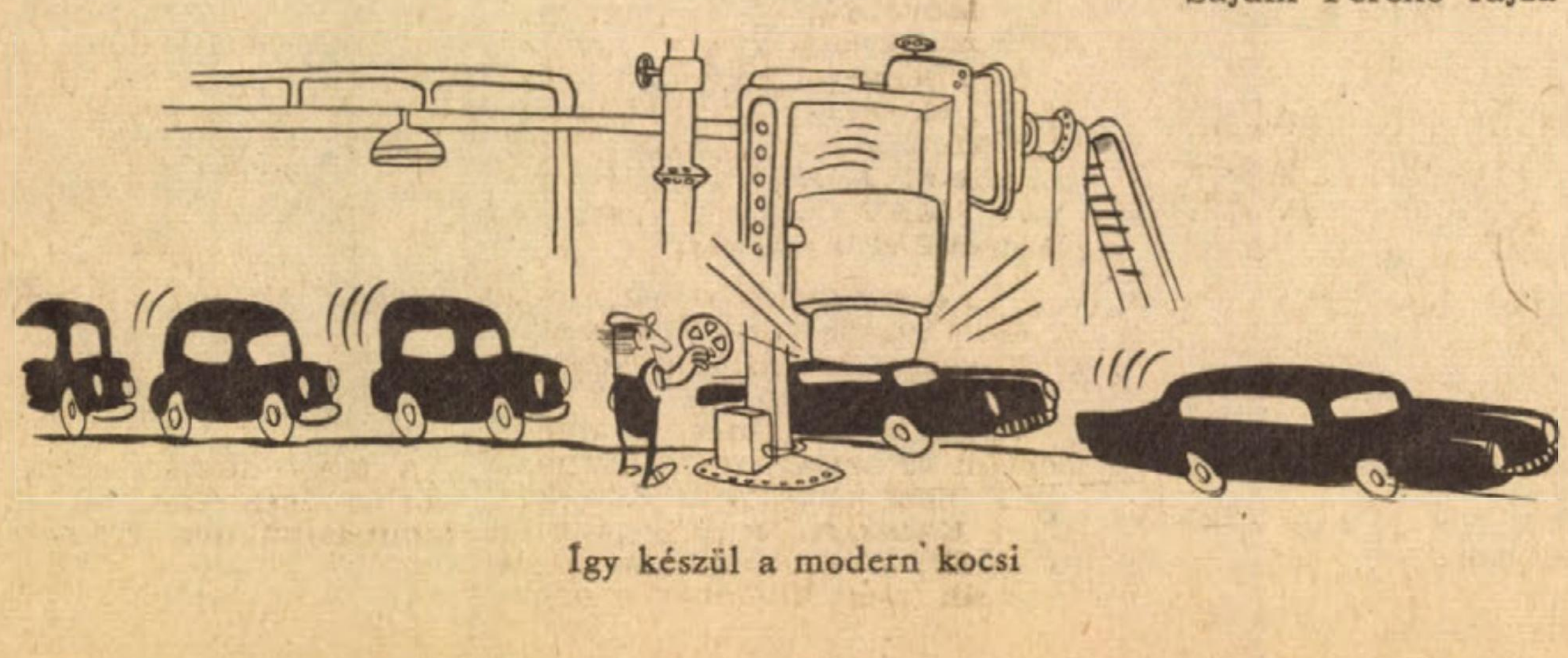
– Egy kis zsírt kell alátenni, fiam, és öt percig dinsztelni...

Szerelem

Autógyárban

Sajdik Ferenc rajza

Így készül a modern kocsi

Dunai—Fülöp:

BERETTYÓÚJFALUN, A LEGRÉGIBB MAGYAR TÉESZBEN

Király-párti falu...

Már Berettyóújfalu határában megszólítom az első bennszülöttet, egy pipaszó mellett ballagó bácsit:

— Milyen emberek az itteniek? — kezdem meg rögtön az adatgyűjtést.

— Milyenek? Hát... Túlnyomórészt királypártiak... — hunyorít az öreg.

— Hogy tetszik ezt érteni?

— Hát csak úgy, hogy a téeszünk elnökét Király Gergelynek hívják...

Egy kis történelem

Az emberek természetesen minden ceremónia nélkül kibejárkálnak a trónterembe — azaz: a Dózsa téesz elnöki irodájába, Király bácsi pirospozsgás színe elé.

— Mikor alakult a téesz? — kérdem tőle, amikor rám kerül a sor.

— Nem nagyon régen — feleli az elnök —, csak 1944 vége felé...

— Hát az hogy történt? — füttyentek meglepetten.

— Az úgy, kérem szépen, hogy amikor az itteni földbirtokos urak elszeleltek, miránk, volt zsellérekre maradt a föld. A három darab traktor nem fért a bőröndjeikbe, itt hagyták azokat is az egyetlen lófogattal együtt. Elkezdtünk tanakodni, hogyan osszunk szét mindent, hogy megművelhessük a földet. Mert nekünk jószágunk, szerszámunk egy darab se volt. Így aztán azt mondtam: emberek, ha ezt a három traktort szétosztjuk, mindenkinek legfőllebb néhány csavar jut... próbáljuk meg közösen használni!... Hát így vót... Azóta közösen gazdálkodunk...

Ős-bürokrácia

Egy másik alapító tag is a régmúltról beszél:

— Eleinte sok nehézségünk volt. Ha üzemanyagért mentünk, vagy bármi ügyben, ide vagy oda — alig akartak elismerni bennünket. Nem volt bélyegzőnk, nem tudtuk igazolni, kik vagyunk, mik vagyunk... Én mentem el az öcsémmel egy ismerős ügyvédhez tanácsért... Elmondtam, hogy valami szövetkezeti szabályzat kéne nekünk, de legeslegfőképp egy jó nagy bélyegző.

Az ügyvédnél éppen ott volt egy pap-féle ember is, aki egyszercsak szörnyülködve összecsapta a kezét:

— Az isten szerelmére, vigyázzanak, mert még utóbb kolhoz lesz ebből!

Az öcsém, aki két évig élt odakünn a Szovjetunióban, erre megszólalt:

— Bár adná a magasságos úristen!...

Még sokáig nem lett aztán semmiféle bélyegzőnk, de a magok azért elég szépen kikeltek...

Jelenkori problémák

Kisétáltunk az erdő aljáig, megnéztük a szép sertésállományt; visszafelé csinos leányok csapatával találkoztunk: a növényápoló brigád ment ebédelni.

— Egy-két férfi is dolgozik a kertészetben... — mondja a főagronómus. — Látja azt az embert ott, az akácfa alatt? Azelőtt a tehenészetben dolgozott, de mi tagadás, sok baj volt vele, gyakran felöntött a garatra. Egyszer halljuk ám, hogy nagyon bőgnek a tehenek... Odamegyünk az istállóhoz, hát kiderült, hogy nem fejte meg őket, hanem elment a kocsmába... Azonnal alacsonyabb beosztásba, ide helyeztük a növénytermesztéshez.

— És?

— Hát... — mondja mosolyogva az elnök. — Most törjük a fejünket valami újításon, hogy a paprika, paradicsom is tudjon bőgni, ha nincs megfelelően gondozva...

Hízelgő középarányos

A Dózsa téesz tavaly 37 forintot fizetett munkaegységenként. Az idén egyesültek az eddig önállóan gyengén gazdálkodó Új Világ téesszel, amely tavaly csak 14 forintot tudott fizetni.

— Mennyit terveztek erre az évre, most, hogy a két téesz egyesült? — kérdem a fekete köpenyben dolgozó főkönyvelőnőt.

— Hát, ugye, a középarányost kellett venni...

— No igen... — bólogatok megértően.

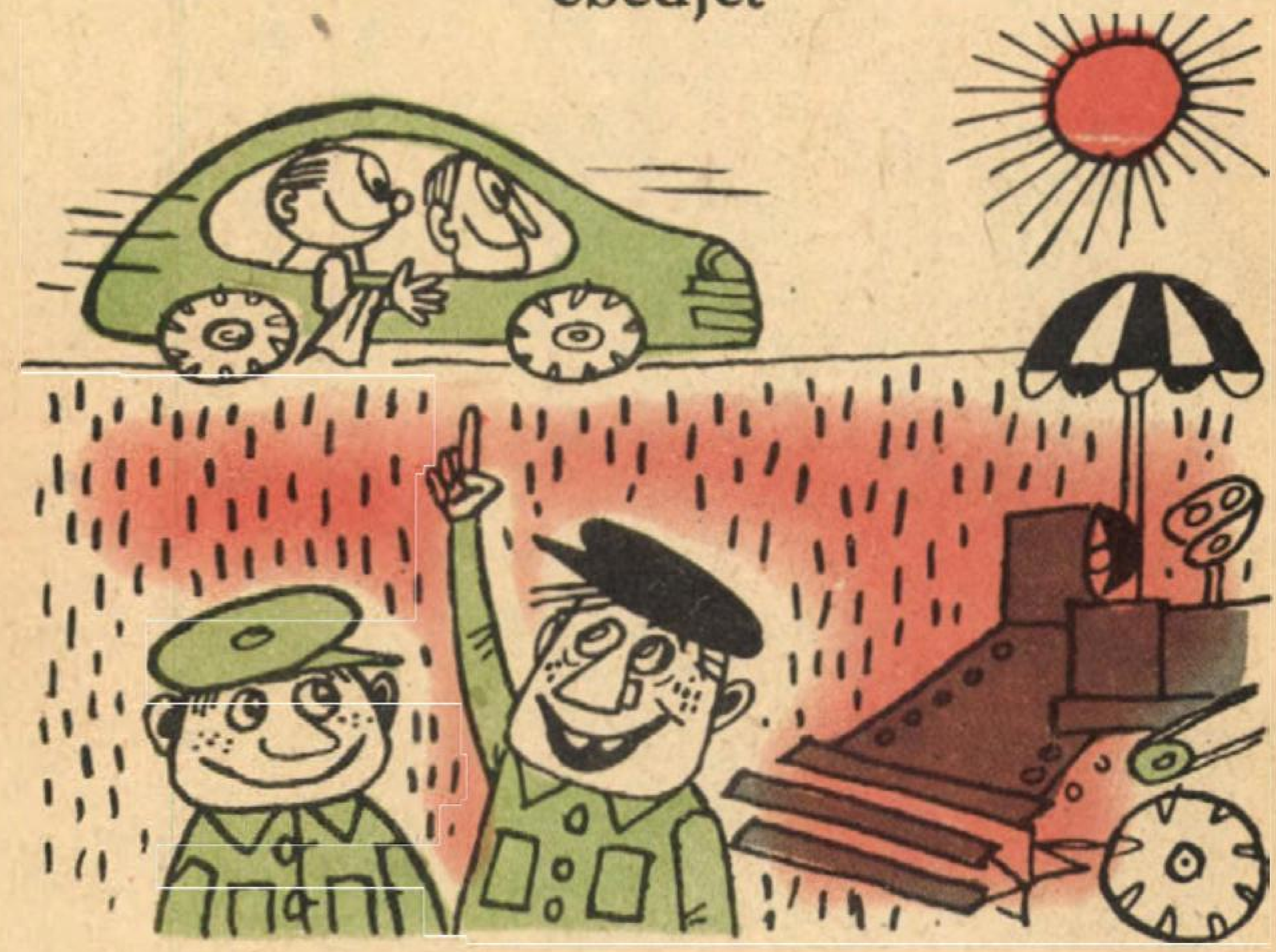
— Így aztán nem mertünk többet tervezni, mint — harmincöt forintot...

1945: két gebéjük volt...

— Sok-sok traktort látok és egy csomó virslit...

1961: autón hordják a kombájnosok ebédjét

– Ez aztán a gyors pincér!

Borravalót vár a fogatos a háztáji termés hazahordásáért

— Már csak ez hiányzik!

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza ter 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.4066 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.